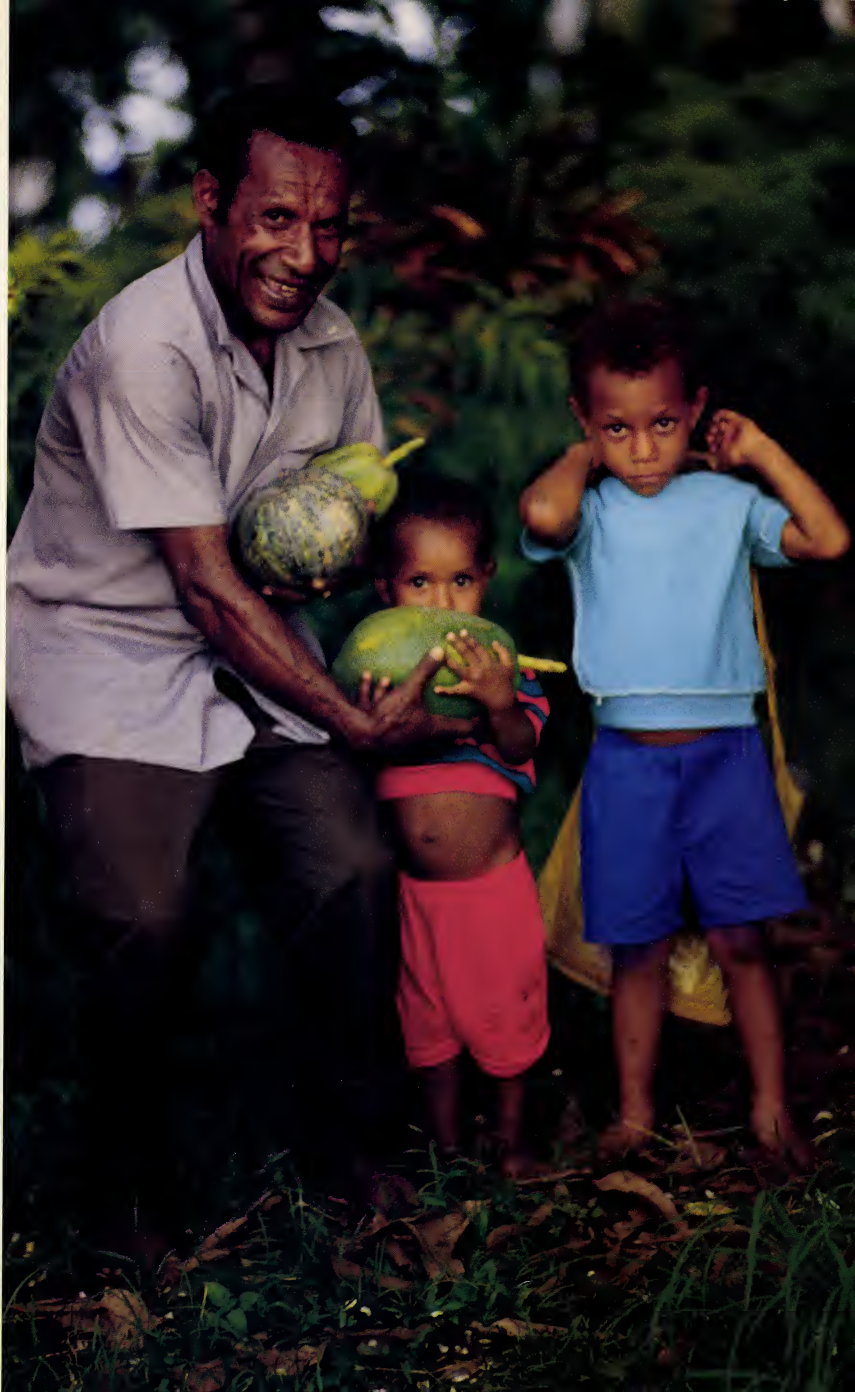

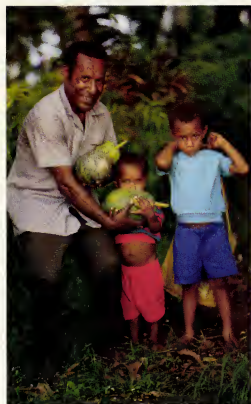
STJERNEN

144. ÅRGANG • NUMMER 8 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELIGE • AUGUST 1995

STJERNEN

AUGUST 1995

På omslaget:

Forsiden: Robert Gandia, seminarlærer og stolt far, har set mange af sine tidligere elever blive fuldtidsmissionærer i takt med, at Kirken er vokset i hans hjemland Papua Ny Guinea.

Bagsiden: Øverst til venstre: Seminar- og læsefærdighedslærer Esther Kairi (i midten) og eleverne Maria Audie og Hou Hiovea fra Papua Ny Guinea glæder sig over den åndelig udvikling, som opnås ved at efterleve evangeliet.

Øverst til højre: Typiske pælyhytter står langs den kyststrækning, der fører op til hovedstaden Port Moresby, som ses i baggrunden. Nederfor: Søster Diana Winter fra Perth i Australien er udsendt af Kirken. Hun hilser her på en ung fra Papua Ny Guinea. Se "En stemme" i Papua Ny Guinea," side 40.
(Foto: Michael R. Morris).

Barnestjernens forside:

Hyggestund, af Sheri Lynn Boyer Doty.

ARTIKLER

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB:

OPSKRIFT PÅ FREMGANG

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON 2

DIT EKSEMPELS MAGT ÆLDSTE JOE J. CHRISTENSEN 16

HVORDAN MAN VIRKELIG STØTTER SIN BISKOP

ANNETTE PAXMAN BOWEN 20

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND,

DE TOLV APOSTLES KVORUM DON L. SEARLE 26

AT LYTTE TIL VORE MINDSTE KAY LYNN WAKEFIELD 34

GRIB ØJEBLIKKET CLAUDIA ELIASON 38

"EN STEMME" I PAPUA NY GUINEA MICHAEL R. MORRIS 40

ISÆR FOR UNGE

20-DAGES-UDFORDRINGEN WENDY FISHER 8

BED OG VENT JUSTIN C. BUCHANAN 10

SEMINAR I SOWETO PEGGY H. ANDERSEN 12

KUN VINDERE SHARON RUCKER 19

MIN EGEN BIBEL SONIA BELLORÍN 24

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE 1

BESØGLÆRERINDEBUDSKABET:

»MER ANGER FOR SYND« 25

BØRNSTJERNEN

OPDAGELSE: ET FRUGTBART LAND RUTH LILJENQUIST 2

BARE FOR SJOV 5

FÆLLESTID: JEG TROR, AT SKRIFTERNE

ER GUDS ORD KAREN LOFGREEN 6

FIKTION: SÅ MISSIONERFRØ GAYLYNN WATSON 8

FRA VEN TIL VEN:

ÆLDSTE VAUGHN J. FEATHERSTONE 12

NIKOLAJS TAKKEBREV CLARE MISCHIA 14

HISTORIER FRA MORMONS BOG: HAGOTH 16

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M.
Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph
B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktion: Joe J. Christensen

Vejledere:

Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton

Planlægning og redaktionel ledelse: Brian K. Kelly

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

International Magazines:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner

Medredaktør: R. Val Johnson

Assisterende redaktør: David Mitchell

Assisterende redaktør for Børnesjernen: DeAnne

Walker

Planlægning: Maryann Martindale

Tidsskriftsassistent: Beth Daley

Design:

Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki

Art Director: Scott Van Kampen

Designer: Sharri Cook

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,

Matthew Maxwell

Abonnementsafdeling:

Lejer: B. Rex Harris

Distributionschef: Kris Christensen

Managere: Joyce Hansen, Kent H. Sorenson

Sjernen: Redaktør: Carsten Gram

Kirkeryt: Susanne Perkins

Redaktions adresse:

Translation Division

Hans Egedes Gade 2, 1. • DK-2200 København N

TELE 31 391366; fax 31 391367

DISTRIBUTION:

Nordisk Distributions Center

Sandevang 9 • DK-3540 Lyngø

TELE 42 187727; fax 42 187982

© 1995 by Corporation of the President of The

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugalsk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly

by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,

50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84143.

Second-class postage paid at Salt Lake City, UT

84150. Subscription price \$ 10.00 per year, \$ 1.00

per single copy. Thirty days' notice required for

change of address. When ordering a change, include

address label from recent issue; changes cannot be

made unless both the old address and the new are

included. Send USA and Canadian subscriptions

and queries to Church Magazines, 50 East North

Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

Subscription information: telephone number: 801-

249-2947

POSTMASTER: Send address changes to IM at 50

East North Temple Street, Salt Lake City, Utah

84150, USA.

Abonnement:

12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling

over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center,

Sindevangsgade 9, DK-3540 Lyngø.

USA og Canada: US \$ 10.00

(Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by: BG Offset • DK-3500 Værløse •

Denmark

ISSN 0900-2545 • 95988 110

EN STORSLÅET HJÆLP

Hver gang jeg modtager *L'Étoile* (fransk), skynder jeg mig at læse det. Det er mig en storslået hjælp. Jeg værdsætter budskaberne fra Det Første Præsidentskab. De får mig til at føle Herrens Ånd, og mit vidnesbyrd styrkes.

David Elogeas

Salon de Provence Gren

Nice Stav, Frankrig

MISSIONÆRTIDSSKRIFT

Første gang jeg så *Liahona* (spansk), var da min bror blev døbt, og nogle medlemmer af wardet gav ham et par gamle eksemplarer. Jeg læste dem alle sammen. Og mens jeg gjorde det, fyldte jeg af en følelse, som jeg ikke kunne forklare. Den fik mig til at græde af glæde.

Mens min bror var på fuldtidsmission, mistede vi kontakten med hans ward – men vi havde stadig tidsskrifterne. Jeg læste dem igen og igen, og hver gang fandt jeg noget, som kunne hjælpe mig.

Da min bror vendte hjem fra sin mission, underviste han mig i evangeliet. Jeg blev døbt i juni 1987.

Senere var tidsskriftet som en ekstra missionærkammerat for mig, da jeg blev kaldet til Guadalajara-missionen i Mexico. Min fuldtidsmission er nu forbi, men jeg benytter stadig *Liahona* som et missionsredskab. Jeg tager eksemplarer med hen på det vaskeri, hvor jeg arbejder, så kunderne kan læse i dem.

Resten af min familie er endnu ikke blevet medlemmer af Kirken, men de læser *Liahona*, og de røres af den samme ånd, som rørte mig for otte år siden.

De sidste otte år har været de lykkeligste i mit liv. Jeg er min himmelske Fader taknemlig for min åndelige udvikling og for den vejledning, vi modtager gennem *Liahona*.

Magdalena Cervantes Reyna

Fresno Ward

San Luis Potosí Stav, Mexico

ET STORT BIDRAG

Første gang jeg læste *Liahona* (spansk), var da jeg modtog det ved en fejltagelse. I dag, hvor jeg er nydøbt medlem af Kirken, mener jeg, at tidsskriftet yder et stort bidrag til mit liv gennem dets artikler, eksemplarer på efterlevelse af evangeliet og budskabet fra Brødrene. Jeg holder især af at læse budskabet fra Det Første Præsidentskab og besøgsræderindebudskabet.

Flor Leal Hernandez

La Trinidad Ward

Caracas Stav, Venezuela

ATTER AKTIV

Jeg er fuldtidsmissionær i Argentina. Jeg er dybt taknemlig for præsident Gordon B. Hinckleys Budskab fra Det Første Præsidentskab i augustnummeret 1994 – »Og Peter gik udenfor og græd bitterligt«. Det hjalp mig med at føre nogle mindre aktive medlemmer tilbage til fuld aktivitet.

Tidsskriftet har også hjulpet min familie derhjemme, som ikke er medlemmer af Kirken. Tak.

Ældste Sergio Adrian López

Buenos Aires Syd Mission, Argentina

Opskrift på fremgang

Præsident Thomas S. Monson

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

I tidernes midte erklærede apostlen Peter: »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomsmagt, han som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys« (1 Pet 2:9). Det er enhver sidste dages helliges mål, hvis vedkommende vil stræbe efter at opnå det.

Da Frelseren vandrede her på jorden, underviste han ved hjælp af lignelser. Tænk på lignelsen om de kloge og de tåbelige brudepiger, som havde fået besked på at fylde olie på deres lamper. Som I nok husker, forberedte de fem af dem sig, mens de andre fem ikke gjorde. Så oprandt dagen, da brudgommen dukkede op, og man kunne ikke opdrive olie til at fylde de uforberedte brudepigers lamper. Kan I huske Mesterens revselse ved den lejlighed? »Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke« (Matt 25:12). En storslået lignelse om beredthed.

Vi har et ansvar for at lære Guds ord at kende, at forstå Guds ord og siden at efterleve hans ord. Søg i de bøger og på de steder, hvor der er størst sandsynlighed for at finde sandhed.

Vi mindes også lignelsen om talenterne. En fik fem talenter, en anden fik to og den tredje fik en. Hvor stor var ikke herrens glæde over dem, som havde forøget deres talenter og gjort god brug af dem. Og hvor skuffet var han ikke over ham, der kun havde ét talent, og som af frygt for at miste det, havde begravet det. Vi kender hans ord: »Kast den udelige tjener ud i mørket udenfor« (Matt 25:30).

Vi husker også lignelsen om figentræet. Figentræet havde grønne blade, men ingen frugt. Træet blev befalet, at det aldrig mere skulle bære frugt. Tænk på den revselse, som blev givet: »Du skal aldrig i evighed mere bære frugt.« Og så lød de undrende ord fra dem, der overværede opfyldelsen af denne befaling: »Hvordan kunne figentræet visne med det samme?« (Matt 21:19-20).

Ud fra disse lignelser vil jeg gerne udlede, at hvis vi virkelig skal være en udvalgt slægt, så har vi et ansvar for at være beredte, produktive, trofaste og frugtbare. Det, vi har brug for, mens vi rejser gennem denne fase, som vi kalder livet på jorden, er et kompas, så vi kan lægge vores kurs, et kort til at lede vore skridt og et mønster, som vi kan forme og danne vores liv efter. Må jeg dele den opskrift med jer, som jeg mener, vil hjælpe jer og mig til at rejse sikkert gennem jordelivet og nå ophøjelsens storslåede belønning i vor himmelske Faders celestiale rige.

For det første skal I fylde jeres sind med sandhed. For det andet skal I fylde jeres liv med tjenestegerninger. Og for det tredje skal I fylde jeres hjerte med kærlighed.

Lad os drøfte hvert af disse punkter i opskriften og se, om ikke de alle finder plads i menneskets hjerte. For det første skal I fylde jeres sind med sandhed. Jeg vil gerne foreslå, at vi i vores søgen efter sandhed søger i de bøger og på de steder, hvor der er størst sandsynlighed for at finde sandhed. Jeg har ofte henvist til en enkel sentens: »Man finder ikke sandheden ved at grave i vildfarelser.

Man finder sandhed ved at ransage Guds hellige ord.« Der er folk, som søger vejledning og inspiration i menneskenes filosofier. Der finder man måske nok overfladiske sandheder, men ikke det fuldstændige spektrum.

Til tider bygger disse filosofiers sandheder på spinkle fundament. Jeg kommer til at tænke på historien om aben, som sad i et bur i nærheden af en stor lufthavn. Til at begynde med blev aben rædselsslagen, hver gang et fly fløj hen over dens bur, og i skræk raslede den med burets tremmer. Efter noget tid gik det op for den, at når den raslede med tremmerne, så fløj flyet forbi, og den kunne atter føle sig tryk. Aben mente uden tvivl, at det var dens raslen med tremmerne, som fik flyene til at blive bange og flyve videre uden at gøre den fortræd. Men selvfølgelig havde tremmernes raslen intet med flyets forsvinden at gøre, og på samme måde er det med mange menneskeskabte filosofier. Vi må søge Guds sandheder.

Jeg holder meget af forfatterinden Louisa May Alcott, som skrev klassikeren *Pigebørn*. Hun har skrevet følgende:

*Jeg søger ikke hæderkrone,
kun den, som alle kan opnå;
Ej heller vil jeg erobre verdener,
kun den, som findes i mig selv.*

Vi har alle et ansvar for at lære Guds ord at kende, at forstå Guds ord og siden at efterleve Guds ord. Når vi gør det, vil vi indse, at vi har erfaret og erkendt sandheden. Profeten Joseph Smith gav et konkret råd. Han sagde: »Jeg har gjort dette til min leveregel: Når Herren befaler noget, så gør det.«¹

David M. Kennedy, der tidligere har været særlig repræsentant for Det Første Præsidentskab, kom med en betydningsfuld udtalelse, da han blev valgt til USAs finansminister. I et avisinterview spurgte en journalist ham, om han troede på bøn. Han svarede åbenhjertigt:

Missionærer har en vidunderlig mulighed for at anvende al deres tid på at overbringe verden det dyrebareste af alt – et vidnesbyrd om evangeliet.

»Jeg tror på bøn, og jeg beder. Dermed belærte han hele verden om, at man kan opnå sandhed, hvis man søger hjælp fra sin himmelske Fader.

I vore dage er tiden dyrebar. I vore dage kan vi ikke tillade os ikke at søge oprigtigt efter sandheden. Må vi fylde vores sind med sandhed.

Det næste punkt i opskriften lød: Fyld dit liv med tjenestegerninger. Fra Mormons Bog lærer vi: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). Missionærer har især mulighed for at anvende al deres tid på at overbringe verden det dyrebareste af alt – et vidnesbyrd om evangeliet. Til alle missionærer vil jeg sige, at I er blevet kaldet af Gud ved profeti og et guddommeligt bemyndiget til at udføre jeres hellige hverv.

For en del år siden havde jeg den glæde at tjene som medlem af missionskomiteen og nyde godt af komiteens formand præsident Spencer W. Kimballs lederskab. Jeg

husker, at jeg ved en bestemt lejlighed havde oplæst oplysningerne om en bestemt missionærkandidat. Præsident Kimball sagde, at den unge mand skulle sendes til London i England, så vidt jeg husker. Men så sagde han: »Nej, det er ikke rigtigt. Send den unge mand til Den Danske Mission.«

Jeg kiggede på missionæransøgningen og opdagede, at jeg havde overset en meget vigtig bemærkning fra stavspræsidenten. Jeg spurgte: »Præsident Kimball, har du set den her ansøgning før?«

»Nej,« svarede han.

»Se hvad stavspræsidenten har skrevet,« fortsatte jeg. »'Denne missionærkandidats bedstefar er udvandret fra Danmark. Han er vores stavspræsident. Missionærkandidaten er i sin patriarkalske velsignelse blevet lovet, at hvis han ville leve trofast og retfærdigt, skulle han blive sendt til sine forfædres land for at forkynde evangeliet der.'«

Præsident Kimball nikkede anerkendende og sagde: »Herrens vilje er blevet kundgjort her i dag.«

Missionærer bør stræbe fremad i forvisningen om, at de tjener Gud, og at de viderebringer det dyrebareste af alt – deres vidnesbyrd. Husk på, at et vidnesbyrd er forgængeligt. Det, som man egoistisk beholder for sig selv, mister man. Men det, som man villigt deler med andre, vil man beholde. Vi nyder alle godt af at ære vores kaldelser.

Det tredje punkt i opskriften lød: Fyld jeres hjerte med kærlighed. Jeg kan huske, at jeg engang så en meget spændende baseball-kamp mellem to jævnbyrdige hold i fjernsynet. På det ene af holdene var den spiller, som har slået flest home runs gennem tiden. Efter kampen blev han interviewet af en journalist. Han talte ikke ret meget om home runs eller point. Han talte om sin far. Spillerens navn var Hank Aaron. Han havde ikke meget af denne verdens gods og guld, da han var dreng, men han elskede baseball. Det var hans ét og alt. Han fortal-

te, at han og hans far ofte sad og snakkede i timevis i et gammelt bilvrag, som stod i deres baghave.

En dag sagde Hank til sin far: »Jeg vil gå ud af skolen, far. Jeg vil arbejde på at blive baseball-spiller.«

Og Herbert Aaron svarede sin søn: »Min dreng, jeg gik ud af skolen, fordi jeg var nødt til det, men du skal ikke ud af skolen. Hver eneste morgen af dit liv har jeg lagt 50 cent på bordet, så du kunne købe frokost den dag. Og selv tager jeg 25 cent med at købe frokost for. Din uddannelse betyder mere for mig end min egen frokost. Du skal have alt det, jeg aldrig fik.«

Hank Aaron sagde, at hver gang han tænkte på de 50 cent, som hans far hver dag lagde på bordet, tænkte han på, hvor meget de 50 cent betød for hans far. Det viste ham, hvor meget hans uddannelse betød for faderen. Hank Aaron sagde: »Det var ikke svært for mig at gå i skole, når jeg tænkte på min fars kærlighed. Fordi jeg tænkte på min fars kærlighed, fik jeg min uddannelse, og samtidig har jeg fået spillet en masse baseball.«

Det var beskedne ord fra den største home run-stjerne, som nogensinde har betrådt en baseball-bane – Henry Aaron.

Lad os nu se på et nyhedsudklip fra Los Angeles, som jeg engang læste: »En blind far reddede sin lille datter fra at drukne i et nyt svømmebassin, som netop var blevet bygget i nabolaget.« Artiklen fortæller så, hvordan det lod sig gøre. Den blinde far havde hørt et plask, da hans lille datter, som ikke kunne svømme, faldt i bassinet. Han var desperat og spekulerede som en gal på, hvordan han kunne hjælpe hende. Det var aften, og hun var den eneste i bassinet. Han lagde sig ned på alle fire og kravlede rundt langs bassinkanten og lyttede efter de luftbobler, som hans lille pige udsendte, mens hun var ved at drukne.

Med skarper hørelse fulgte han lyden af luftboblerne, og i et desperat forsøg kastede han sig i kærlighed og med en bøn i sit hjerte ned i bassinet, greb sin dyrebare

datter og fik hende op i sikkerhed. Kærlighed fremkalder den slags mirakler.

Når jeg tænker på kærlighed, kommer jeg til at tænke på Abraham Lincoln, en af USAs mest fremragende præsidenter. Han var også en af nationens største skribenter og talere. Jeg har sjældent læst ord, som bedre beskriver et menneskes kærlighed til andre, end dem han skrev i et brev til en mor, som havde mistet alle sine sønner i borgerkrigen. Det er kendt som Lydia Bixby-brevet. Læg nøje mærke til Abraham Lincolns ord og se, om ikke I for nemmer den samme kærlighed, som fyldte hans hjerte:

Kæreste Frue.

Jeg har netop fra Krigsministeriet fået forelagt en udtalelse fra generaladjudanten i Massachusetts, som skriver, at De er mor til fem sønner, som alle er faldet på ærens mark.

Jeg indser, hvor nytteløst det ville være for mig at søge aflede Deres tanker fra Deres overvældende tab, men jeg kan ikke lade være med at søge at trøste Dem med en inderlig tak fra den republik, som de døde for at redde.

Jeg beder til, at vor himmelske Fader må lindre Deres sorg og blot efterlade Dem den dyrebare erindring om Deres elskede faldne samt stoltheden ved at have ydet så stort et offer på frihedens alter.

Deres ærbødige,

A. Lincoln.

Ved vore nadvermøder synger vi ofte denne salme:

*O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist mod mig,
at han for min frelse og salighed hengav ofred sig,
at lide og dø for en synder så arm som jeg ...
Ja, ofte jeg tænker på sårene i hans kød,
de smerters, han led for at frelse min sjæl fra død.
O, hvor jeg vil stræbe i alting at være god,
indtil i hans nærhed jeg knæler for tronens fod.
(Salmer og sange, nr. 114).*

Gud være lovet for den kærlighed, han viste os ved at skænke os sin Enbårne Søn i kødet. Herren være lovet for den kærlighed, han udviste, da han skænkede sit liv, for at vi kunne opnå evigt liv.

O, hvilken kærlighed Jesus har vist mod mig og mod jer. Jeg kommer til at tænke på den kærlighed, han udviste i Getsemane. Og på den kærlighed, han udviste i ørkenen. Og jeg tænker på den kærlighed, han udviste ved Lazarus' grav; den kærlighed, han udviste på højen Golgata, ved den tomme grav, ja, og da han viste sig sammen med Faderen i den hellige lund og udtalte sine udødelige ord til Joseph Smith. Jeg takker Gud for, at han gav sin Enbårne Søn i kødet, Jesus Kristus, til gavn for os. Og jeg takker Herren for den kærlighed, han udviste ved at skænke sit liv, så vi andre kan opnå evigt liv.

Jesus er mere end blot en stor lærer. Jesus er verdens Frelser. Han er hele menneskehedens Forløser. Han er Guds Søn. Han har vist os vejen. I vil erindre jer, at Jesus fyldte sit sind med sandhed; Jesus fyldte sit liv med tjenestegerninger; Jesus fyldte sit hjerte med kærlighed. Når vi følger det eksempel, vil vi aldrig høre de revsende

ord, som lød i lignelserne. Vi vil aldrig stå med tomme lamper. Vi vil aldrig blive betragtet som udelige tjenere. Vi vil aldrig skulle erkende, at vi er blevet fundet ufrugtbare i Guds rige. Når vi derimod følger denne opskrift og bogstaveligt fylder vores sind med sandhed, fylder vores liv med tjenestegerninger og fylder vores hjerte med kærlighed, kvalificerer vi os til en dag at høre Frelseren sige: »Godt, du gode og trofaste tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde« (Matt 25:21).

Det er min bøn, at vi må leve på en sådan måde, at vi vil gøre os fortjent til den ros fra vor Frelser. Jeg beder til, at hver eneste af os må leve på en sådan måde, at vi kan gøre os fortjent til den velsignelse, Herren omtalte, da han sagde: »Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.

Stor skal deres løn være og evig deres herlighed« (L&P 76:5-6). □

Note

1. *History of the Church*, 2:170.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. På vores vej gennem livet har vi brug for et mønster, som vi kan forme vores liv efter, så vi kan opnå ophøjelse i det celestiale rige.
2. Følgende opskrift vil give os fremgang:
 - At fylde vores sind med sandhed.
 - At fylde vores liv med tjenestegerninger.
 - At fylde vores hjerte med kærlighed.
3. Jesus viste vejen ved at fylde sit sind med sandhed, sit liv med tjenestegerninger og sit hjerte med kærlighed.

20-dages udfordringen

Jeg havde før prøvet at føre dagbog, men havde givet op.
Hvorfor skulle det gå anderledes denne gang?

Wendy Fisher

Jeg bor i Canberra i Australien. Min far og mor gav mig min første dagbog, da jeg var omkring otte år gammel. Jeg skrev i den et par måneder, men så holdt jeg op. Da jeg var 12 år gammel, tog jeg den frem og læste i den. Jeg besluttede, at jeg nok hellere måtte begynde at skrive dagbog igen, for på det tidspunkt havde jeg fået tre dagbøger forærende!

På det tidspunkt udfordrede en seminarlærer i vores gren mig til at føre dagbog hver dag i 20 dage. Hun sagde, at hvis jeg ville gøre det, ville det blive en vane. Jeg besluttede at prøve.

I begyndelsen faldt det svært at skrive, men senere gik det lettere. Jeg lagde mærke til, at når jeg nedskrev mine følelser og tanker, beskrev jeg helt automatisk følelser og tanker af åndelig karakter. Jeg gjorde min dagbog spændende ved at tilføje små oplysninger, som jeg tænkte, at mine børn en dag ville synes var interessante – som for eksempel hvad forskellige ting kostede. Jeg mente, at det ville være interessant for dem at læse, hvordan hverdagen formede sig, da jeg var ung.

Jeg har erfaret, at en dagbog er en hjælp til at udtrykke sine følelser. Du har måske ikke lyst til at fortælle alle om dine følelser, men du kan udtrykke dem i din dagbog. For eksempel har jeg svært ved at bære vidnesbyrd til vidnesbyrdmøderne (selv om jeg til tider gør det). Men jeg udtrykker ofte mit vidnesbyrd i min dagbog.

Jeg holder af at skrive om søndagen, når jeg tænker i åndelige baner. Og jeg kan lide at gå tilbage og læse det, jeg tidligere har skrevet. Jeg kan se, hvor meget jeg har forandret mig. Jeg kan se, at der er nogle sider i min dagbog, der rummer større åndelighed end andre sider. Det hjælper mig til at analysere mit liv og indse, hvad Herren gør for at hjælpe mig. Det får mig til at slappe af og vende tankerne bort fra verden.

Nogle af mine yndlingsafsnit handler om mine venner. Da min bror var på mission, skrev jeg til ham hver eneste uge. Og jeg skrev mange af de tanker, som jeg havde skrevet til ham, i min dagbog. Jeg har skrevet om min egen dåb og om UP-aktiviteter. Og for nylig har jeg skrevet om, hvordan jeg delte evangeliet med en ven, som jeg har kendt i seks år, og som til sidst besluttede at modtage missionærlektionerne og blive døbt. Hvis hun ikke kan huske, hvem der var med til dåben, og hvilke følelser vi alle havde, har jeg nedskrevet det, så jeg kan dele det med hende. Nu forsøger jeg at overtale hende til selv at føre dagbog.

Jeg modtog min 20-dages-udfordring for fem år siden. Jeg skriver stadig i min dagbog hver aften. Jeg finder den frem, inden jeg går i seng. Jeg læser i skriften, og bagefter skriver jeg i min dagbog. Jeg gør det helt automatisk nu, og jeg agter at blive ved med at skrive i den hele mit liv. □

BED OG VENT

Justin C. Buchanan
ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

Eftersom jeg er opvokset i Kirken, har jeg altid hørt fra mine venner og min familie, at det er den sande kirke. Men jeg tog mig aldrig rigtig sammen til selv at finde ud af det. Jeg antog bare, at den nok var sand, fordi det hele lød så fornuftigt, og fordi mine forældre tog det alvorligt.

Jeg havde altid haft i sinde at tage på mission, dels fordi jeg følte, at man forventede det af mig, og dels fordi jeg følte, at jeg burde gøre det. Da jeg modtog min missionærkaldelse, begyndte jeg for alvor at tænke over, om Kirken var sand. Men jeg havde jo aldrig bedt om det, og nu hvor jeg stod så tæt på at skulle på mission, turde jeg ikke spørge.

Mens jeg var på Missionærtræningscentret, var mit humør højt. Jeg glædede mig over den kundskab, jeg fik. Men tanken lurede stadig i baghovedet. Jeg måtte selv finde ud af, om evangeliet var sandt, men jeg blev ved med at skyde tanken fra mig.

En dag afsluttede en af mine lærere en fantastisk lektion. Han bar sit vidnesbyrd og udfordrede hver af os til selv at finde ud af, om Kirken var sand. Jeg følte, at den lektion var rettet specielt mod mig. Den aften bad jeg min himmelske Fader om at lade mig vide, at jeg gjorde det rette, og at Kirken var sand.

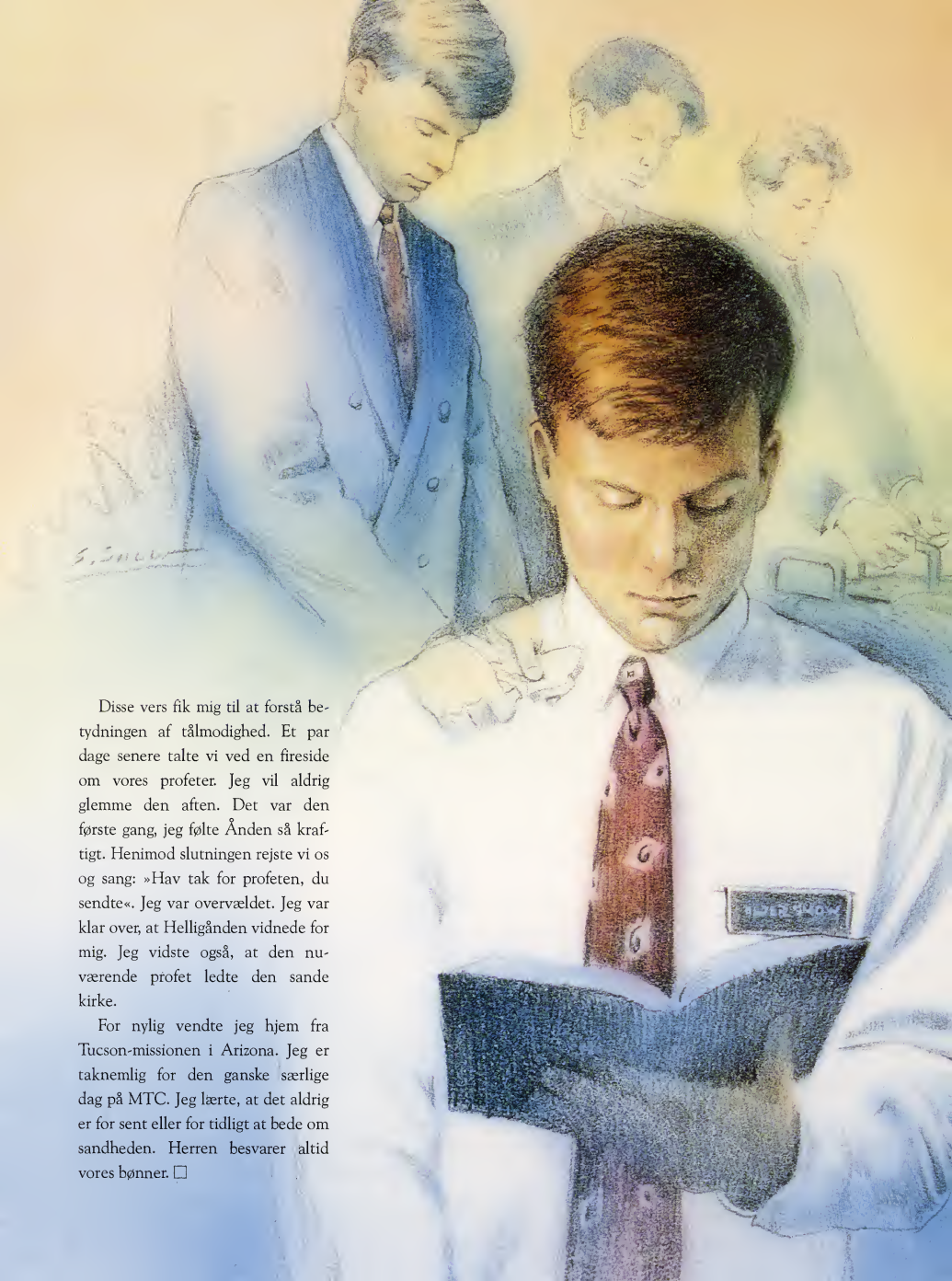
Jeg afsluttede min bøn og ventede og ventede. Jeg følte in-

tet. Jeg blev meget skuffet og gik i seng.

Et par dage senere læste jeg følgende, da jeg studerede i skriften: »Sandelig siger jeg jer, mine venner: Frygt ikke, lad jeres hjerter trøstes. Ja, glæd jer altid og vær taknemmelige i alt.

Og vent tålmodigt på Herren, thi jeres bønner er kommet op for den Herre Zebaoths øren og er blevet optegnet med dette segl og testamente: Herren har svoret og besluttet, at de skal opfyldes.

Derfor giver han jer den forjættelse med en uigenkaldelig pagt, at de skal opfyldes, og alle jeres sorger skal samvirke til jeres bedste og mit navns forherligelse, siger Herren« (L&P 98:1-3).

Disse vers fik mig til at forstå betydningen af tålmodighed. Et par dage senere talte vi ved en fireside om vores profeter. Jeg vil aldrig glemme den aften. Det var den første gang, jeg følte Ånden så kraftigt. Henimod slutningen rejste vi os og sang: »Hav tak for profeten, du sendte«. Jeg var overvældet. Jeg var klar over, at Helligånden vidnede for mig. Jeg vidste også, at den nuværende profet ledte den sande kirke.

For nylig vendte jeg hjem fra Tucson-missionen i Arizona. Jeg er taknemlig for den ganske særlige dag på MTC. Jeg lærte, at det aldrig er for sent eller for tidligt at bede om sandheden. Herren besvarer altid vores bønner. □

SEMINAR I SOWETO

Peggy H. Andersen

Soweto Township i Sydafrika. Hvis du har hørt om det, har det sikkert været i en negativ sammenhæng. Mord, voldtræt og overfald er daglig kost i denne forstad til Johannesburg.

Men det hele er ikke bare vold og frygt. Der er også små fredelige oaser. Hver eneste skoledag samles SDH-elever til seminar. Når de beder, synger og studerer sammen, får de styrke til at holde ud.

En typisk seminarklasse i Soweto afholdes i et rum, der tjener som både køkken, dagligstue og spisestue. Mindst syv elever og en lærer sidder klumpet sammen, skulder ved skulder, omkring et lille bord med voksdug.

Læreren dørjer med et knivstik i ryggen. Gladys Saiah er ikke meget ældre end sine elever. Hun og hendes søster gik et ærinde for deres mor i et fremmed kvarter, da hun blev overfaldet og dolket af en gruppe mænd. Gladys og hendes søster var heldige. De fik lov at slippe uden videre overlast.

»Da min søster og jeg gik hjemad,« fortæller hun, »sagde jeg til Ellen, at vi straks skulle takke vor himmelske Fader, fordi han havde reddet vore liv. Det gjorde vi så, og da vi rejste os bagefter, spurgte jeg Ellen: 'Vil du nu være sød at rense mit sår?'«

SKRIFTSTEDER TIL EFTERLEVELSE

Selvom livet i Soweto til tider kan være farligt, glemmes alle farer, når man indleder seminar klassen med sang og bøn. Klassen begynder med mesterskriftsteder, og hver elev fremsiger et skriftsted ordret.

»Og Herren kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem« (Moses 7:18).

»Men Herren sagde til Samuel: 'Se ikke på hans udseende og højde; ham forkaster jeg, for det drejer sig ikke om det, mennesker ser på; mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet'« (1 Sam 16:7).

Sowetos seminar elever ved, at Herren hjælper dem gennem skrifterne. Lucky Ndhiela ved, at hans tro reddede ham fra en alvorlig dragt prygl.

»En dag var vores skolelærer meget vred på klassen,« siger Lucky. »Han sagde, at han havde forklaret et bestemt princip for os, men de andre elever sagde, at det havde han ikke. En stille, sagte røst hviskede i mit øre: 'Du ved det jo godt, Lucky. Læreren har forklaret os det.'«

Jeg rakte hånden i vejret og for øjnene af hele klassen, sagde jeg: 'De har forklaret det for os.' Jeg blev så glad, fordi jeg havde sagt det.

Men hele klassen råbte: 'Vel har han ej!' Læreren blev meget vred og begyndte at slå løs på dem, en for en. Jeg sad bagest i klassen, og mens han var travlt beskæftiget med at prygle de elever, som sad forrest, bøjedede jeg mit hoved og begyndte at bede.

Jeg huskede mit mesterskriftsted fra Ordsprogenes Bog 3:5-6, og sagde til mig selv: 'Stol på Herren af hele dit

Søstre Leah og Girly Mbuli læser sammen inden seminar. Skrifterne er en kilde til styrke og tryghed for de unge sidste dages hellige her.

hjerter, og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.'

Da læreren nåede ned til mit bord, ændredes hans tonefald. Hans ansigtsudtryk ændredes. Han sagde: 'Lucky beder til sin Gud. Jeg tilgiver ham.' Han straffede mig ikke, og heller ikke andre den dag. Derfor ved jeg, hvor vigtigt det er at anvende skrifterne. Min bøn blev hørt!«

HENGIVENHED FOR EN PROFET

Det gjorde et stort indtryk på seminarleverne i Soweto at studere Det Gamle Testamente sammen. Hændelser som denne, der beskrives af en seminarlærer, Leadh Vila-kazi, er ikke ualmindelig:

»Da vi nåede til beretningen om Moses, ville alle vide alt om ham. Det følte vidunderligt, som om Moses var i vores midte.

Men det begyndte at blive trist, da Moses fik at vide, at han ikke ville få lov til at komme ind i det forjættede land efter alt det, han havde været igennem, den trofasthed han havde vist og hans trængsler som israelitternes leder.

'Åh, hvor er det dog trist,' sagde mine elever bedrøvede. Og de blev endnu mere bedrøvede, da de læste, at Moses døde. Alle blev dybt bevæget, som om vi lige havde mistet Moses, og der var stille i klassen et øjeblik.

Da jeg så rundt på elevernes ansigter, havde de tårer i øjnene. Nogle af dem kiggede ned, de kunne ikke se mig i øjnene. Jeg hørte en af eleverne sige: 'Nu ved vi, hvilken vidunderlig leder vi har haft.'

En anden sagde: 'Skal vi ikke synge *Hav tak for Profeten?*'

Så lød en anden stemme: 'Åh, ja, lad os takke vor himmelske Fader for vores elskede profet en sidste gang.' Og så sang vi med tårer i øjnene.«

Girly Mbuli og Lucky Ndhiela foran Girlys hjem. I en by, hvor vold og had hører til dagens orden, har de fundet håb, tryghed, mod og kærlighed i Jesu Kristi evangelium.

UDEN FRYGT

Seminareleven Girly Mbuli fortæller, hvordan hendes tro og kærlighed til skrifterne reddede hende fra en forfærdelig situation.

»En dag tog min veninde Tiny Gugu og jeg til Zondi for at aflevere nogle bøger til en anden pige. På vej hjem så vi en drengbande. Disse bander voldtager piger, stjæler biler og gør alle mulige forfærdelige ting. Vi begyndte at løbe, men det var for sent.

Drengene stod lige foran os. De var bevæbnede. De tvang os op på et højdedrag og havde i sinde at gøre os fortræd. På vej op ad bakken, bad jeg en bøn til min himmelske Fader. Jeg kan ikke huske, hvilke skriftsteder jeg prøvede at fremsige, men jeg blev ved med at tænke på dem. Jeg bad om hjælp til at være rolig og frygtløs. Jeg kunne mærke mit hjerte fyldes med fred.

Når man står på toppen af det højdedrag, kan man se vidt omkring. Drengene kiggede ned og spurgte, hvor jeg boede. Jeg pegede over mod Jabulane og noget sagde mig, at jeg skulle sige, at jeg boede sammen med min bedstemor og min ven Lindiwe.

Anføreren så på mig og sagde: 'Du er ikke bange. Lad dem slippe!' Jeg fandt senere ud af, at min ven Lindiwe's bror er anfører for den bande, og han bor hos min bedstemor. Det var derfor, de lod os slippe.

Når jeg fortæller folk om det, nægter de at tro på, at vi slap levende fra det. Men det gjorde vi, og jeg ved også hvorfor. Det var på grund af min tro på min himmelske Fader. Jeg ved, at Esajas 1:18 også kan gælde for den drengbande, hvis de vil omvende sig: 'Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne.'«

Mange mennesker ville blive forbavsede over Girlys næstekærlighed. De vil mene, at Soweto er et forfærdeligt sted. Men det er i Soweto, at disse seminarlever har modtaget Jesu Kristi evangelium. Ved studium, bøn og tro har de fundet håb, tryghed, mod og kærlighed.

»Jeg vil gerne sige til enhver, at de ikke må glemme vor himmelske Fader, uanset hvor de befinder sig,« siger Girly. »Han vil ikke glemme jer. Han glemte ikke mig.« □

Dit eksemplets magt

Ældste Joe J. Christensen
De Halvfjærds' Præsidium

Det, du foretager dig, når du er helt alene, siger som regel meget om, hvad slags menneske du er. Det samme gør sig gældende, når du er den eneste sidste dages hellige blandt mange mennesker, som ikke er medlemmer af Kirken.

Selv om det kan være fristende at mene, at der alligevel ikke er nogen, der ved, at man er mormon, eller at der ikke er nogen, der vil opdage, at man slækker på sine standarder, så giv ikke efter! Der er altid en eller anden, der holder øje med dig, og hvis du har mod til at sætte et godt eksempel, vil du måske være et forbillede for en anden, der søger efter sandheden.

For mange år siden, da jeg var i militæret, var jeg sammen med min familie udstationeret på Flyvestation Charleston i South Carolina. Der traf vi Willis Hepworth, som var tjenestegørende i flåden. Willis belærte os om betydningen af at være et godt eksempel, selv når der ikke er nogle familiemedlemmer eller medlemmer af Kirken i nærheden.

Willis var aktiv i Kirken og havde været aktivt engageret i ungdomsprogrammet. Han var meget musikalsk og havde deltaget i mange forskellige aktiviteter.

Efter endt skolegang i Magma i Utah besluttede han sig for at melde sig til flåden. På et tidspunkt gjorde Willis tjeneste ombord på en ministryger, som opererede i farvandet langs USAs østkyst. Så vidt han vidste, var der ikke andre medlemmer af Kirken blandt besætningen.

Da skibet skulle til eftersyn i New Bern i North Carolina, fandt Willis adressen på den lokale gren og deltog i dens møder. Han fandt ud af, at der den

gørende lørdag skulle være fest i Kirken. Willis, der glædede sig til at skulle til fest, inviterede to af sine skibskammerater, Kenneth Kinzel og John Archer, med. De blev straks begejstrede for tanken om at komme til et selskab, hvor der var mange ugifte piger, så de tog imod indbydelsen.

De tog med til festen og morede sig pragtfuldt. Især Ken var imponeret over, at de kunne more sig så godt uden spiritus og de andre aktiviteter, som de sædvanligvis forbandt med en landlov. Han ville gerne vide noget mere om en kirke, som kunne arrangere den slags aktiviteter, og spurgte derfor Willis om, hvor han kunne få mere at vide. Willis kontaktede missionærerne. De underviste Ken og John, og få uger senere blev de begge døbt.

Efter sin dåb ville Ken gerne fortælle sine forældre om evangeliet. »Men jeg tvivler på, at de vil være interesseret i at blive sidste dages hellige,« sagde han. Hans far besad trods alt en fremtrædende stilling i sit eget trossamfund.

Men da Ken var hjemme på orlov, spurgte han sine forældre, om de ville lade missionærerne fortælle dem om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Og da hans forældre var venlige og fordomsfrie mennesker, indvilligede de. Senere havde Ken den store glæde at døbe og bekræfte dem. De blev senere tempeltjenere.

En af Kens venner, Don Dewey, som var ikke var medlem af Kirken, gjorde tjeneste på et søsterskib. Han havde i sinde at afsløre uoverensstemmelserne i Kirkens lærdomme, så han kunne vise Ken, hvilken dumhed han havde begået ved at blive medlem af Kirken. Så da de

tre mænd kom i land igen, besluttede Don at tage med Willis og Ken til nadvermøde i Charleston.

Men Don fandt aldrig de uoverensstemmelser, han søgte. I stedet besluttede han efter tre måneders intense studier at blive medlem af Kirken.

En aften kort efter sin dåb, havde Don vagt nede i maskinrummet, hvor han sad og læste i Mormons Bog. Et af besætningsmedlemmerne, som hed Burt, dukkede op og spurgte, hvad det var, han læste.

»Det er Mormons Bog,« svarede Don.

»Er du mormon?«

»Ja, det er jeg.«

Burt skoddede sin smøg og sagde: »Det er jeg også.« Han var opvokset i Kirken, men var holdt op med at være aktiv, da han begyndte i flåden. Don fik ham over-talt til, at gå med de andre til nadvermøde den følgende søndag. Burt omvendte sig og begyndte at få sit liv bragt i orden.

Kort før Don blev hjemsendt fra militærtjenesten, skrev han til mig og min hustru.

»Som I ved,« skrev han, »er jeg den eneste i min familie, som er medlem af Kirken. Jeg har lagt en del til side af min hyre, så jeg kunne købe en bil kontant, når jeg blev hjemsendt. Men nu har jeg besluttet at bruge pengene til noget bedre, nemlig at tage på mission.«

Ken besluttede også at tage på mission. Da Ken og

Don vendte hjem fra mission, blev de begge gift i templet, og begge har tjent trofast i mange kaldelser i Kirken.

Vi spurgte Ken og Don, hvad det var ved evangeliet og Kirken, som virkede mest tiltækkende på dem. Uden et øjeblik tøven svarede de begge, at det var Willis' liv og eksempel.

Hvad hvis Willis havde tænkt, at der ikke var nogen, der lagde mærke til ham? Hvis han havde svigtet sin tro, ville Ken og Don og deres familier så have været medlemmer af Kirken i dag? Hvor ville Burt have været? Hvad var der blevet af Kens forældre? Og hvad med de andre, som blev medlemmer af Kirken takket være Kens og Dons indsats?

Dette store kredsløb af tjeneste, omvendelse og gode gerninger blev sat i værk af Willis' stille, men stærke og vedvarende eksempel på et retskaffent sidste dages helligt liv. Willis var villig til at leve op til sine standarder, selv når han var alene og måske ikke troede, at der var andre, der så ham.

Men sandheden er, at folk holder øje med én. Dine venner og din omgangskreds, både i og udenfor Kirken, holder øje med dig hele tiden. De ser efter det lys, som Herren har sagt, at du skal være for verden.

Må I hver især blive velsignet til at være gode til at sætte det rette eksempel, selv – og måske især – når I tror, at I er alene. □

KUN VINDERE

Sharon Rucker

De er ikke særlig dygtige til at spille basketball, men de går op i det med liv og sjæl, tænkte jeg, mens jeg så modstandernes hold spurte rundt på banen.

De var yngre, mere uerfarne og mindre end vores spillere. Men de blev ved med at kæmpe, selv da det stod helt klart, at de ikke havde en chance for at vinde.

Randy, en lyshåret dreng, spillede, som om han ikke anede hvad stillingen var. Skønt han sjældent fik fat i bolden, spænedede han efter den op og ned ad banen, som om hele kampen afhang af ham.

Når hans medspillere endelig kastede bolden hen til ham, løb han et par skridt med den, stoppede op, kastede den ned i jorden og sendte den så hen til en af sine medspillere. Men på trods af det krævede dommeren ikke straffekast, og der var ingen, som beklagede sig. Randy, som er mentalt handicappet, gjorde sit bedste.

Da der kun var få sekunder tilbage af kampen, fik han bolden og hans holdkammerater råbte, at han skulle kaste mod kurven. Han koncentrerede sig så intenst, at tungen hang ud af munden på ham. Så kastede han – og ramte ved siden af. En af vores spillere snupede bolden, tøvede og kastede den så hen til Randy.

»Skyd mod kurven,« råbte vores spiller, og spillerne fra begge hold kom med opmuntrende og oplivende tilråb.

Bolden blev kastet, ramte kanten af kurven og prellede af. Endnu engang fik Randy bolden, og endnu engang ramte han ved siden af. Tiden var udløbet, men klokken lød ikke, og dommerne blev på banen. Alle råbte, at han skulle prøve igen. Denne gang fløj bolden af sted i en flot bue og landede i nettet. Kampens to sidste point gik til Randy.

Tilskuerne jubede, og spillere fra begge hold omringede Randy og lykønskede ham. Han hoppede og sprang, som om han havde vundet kampen. Og så indså jeg, at det havde han faktisk også.

Og det havde alle de andre spillere også. De havde alle vist den rette sportsånd. Den aften var der ingen, som gik vrede eller skuffede hjem. Der lød intet praleri eller drilleri. Der var ingen tabere, kun vindere. □

ILLUSTRERET AF DAVE MCDONALD

HVORDAN MAN VIRKELI

Annette Paxman Bowen
FOTO: STEVE BUNDERSON

Ikke længe efter at min mand, Scott, var blevet kaldet som biskop for vores ward, opmuntrede han medlemmerne til ikke at kritisere den måde, andre passede deres kaldelser på. For at illustrere dette princip, benyttede han som lignelse en oplevelse, som vi havde haft, da vi hængte elektriske julelys op langs kanten af vores hus-tag.

Han stod oppe på toppen af en meget høj stige. Stigen stod noget usikkert på den isglatte jord foran huset. Han holdt fast i stigen med den ene arm, mens han med den anden hængte lyskæderne op på tagbjælkerne. Da han er lidt utryg ved højder, var han noget nervøs. Jeg stod nede på jorden og holdt stigen. Da han rakte ud mod den sidste bjælke, råbte han ned til mig: »Jeg ved ikke rigtig, om jeg kan nå den. Jeg vil nødig falde ned og brække noget.« Jeg lo og råbte: »Jeg ved, at du kan klare det!« Han rakte så hånden ud og fik sat det sidste lys på plads.

Da Scott havde fortalt wardets medlemmer denne historie, forklarede han, at de fleste af os, som bestreber os på at ære vores kaldelser, billedlig talt befinder os på vaklende stiger. Vi må også overvinde vores frygt og usikkerhed, og symbolsk tænde nogle lys. Mens vi står der oppe, er det, vi har allermest brug for, nogen, som vil støtte stigen, give os hjælpsomme råd, hvis der er brug for det, og komme med opmunttringer. Vi har ikke brug for folk, der bare ser til og kritiserer vores måde at gøre tingene på.

Ud fra den lignelse har jeg tænkt på flere måder, hvorpå wardets medlemmer kan støtte lederne i deres ward eller gren – især biskoppen eller grenspræsidenten. Her er nogle forslag til, hvad man bør gøre og hvad man bør undlade at gøre:

G STØTTER SIN BISKOP

LAD VÆRE MED

1. Lad være med at forvente, at de, der sidder i wardets organisationer altid fungerer perfekt. Vi har hørt det sagt mange gange, men det tåler at blive gentaget. Vi begår alle sammen fejltagelser i vores bestræbelser på at blive sande hellige. Det vil sige, at »bror Jensen« måske glemmer at videregive den telefonbesked, som han lovede at give videre. Eller at »søster Sørensen« måske ikke er så forberedt til at undervise, som hun burde være.

2. Lad være med at forvente, at Kirken skal opfylde alle dine behov. Selv om Kirkens organisation er skabt til at nå ud til og tjene alle medlemmer af Kirken, kan den ikke opfylde alle deres ønsker. Et medlem kan være nødt til at få dækket sit sociale behov sammen med naboer eller arbejdskolleger. Et ægtepar kan være nødt til at søge professionel rådgivning. En familie kan være nødt til at leje en flyttevogn.

3. Lad være med at dømme og kritisere hinanden. Små sidebemærkninger, vrede ord og taktløse kommentarer kan, udover at virke sårende, også spilde en utrolig mængde af wardsledernes tid og

energi. Der kan let gå mange timer, når folk ringer til biskoppen for at fortælle, hvad en eller anden i wardet har sagt, eller hvis man beder ham om at løse uoverensstemmelser mellem familierne.

4. Lad være med at mukke. De færreste af os ser os selv i Lamans eller Lemuels rolle, skønt vi måske gør os skyldige i at viderebringe negative udtalelser eller at nære dårlige følelser, som får os til at brokke os over for vores ægtefælle, venner eller andre, som gider høre på os. I stedet for at beklage os over andre, burde vi opsøge dem og i en kærlig ånd få tingene bragt på plads.

5. Lad være med at gå til biskopsrådet med organisatoriske problemer uden selv at have tænkt på mulige løsninger. Hvis man bare beklager sig over fejl i en organisation, kan det gøre situationen værre og skabe stridigheder. Hvis man derimod tager initiativ til frivilligt at yde en indsats, vil wardsorganisationen fungere bedre, og mange vil blive påvirket og velsignet af ens eksempel. Man bør især ære sin kaldelse som besøgs lærerinde eller hjemmelærer. Når man gør det, letter man alle andres byrder.

6. Lad være med at ringe og bede biskoppen om oplysninger, som du kan få af andre. Undersøg først om organisations- og kvorumslederne ligger inde med wardstelefonlister og kalendere.

7. Lad være med at ringe til lederne på deres arbejdsplads, medmindre de har givet tilladelse til det, eller hvis det drejer sig om en nødsituation. Nogle ledere kan tilpasse deres arbejdstider til medlemmernes behov, men andre kan ikke. Til tider kan en leders job gøre, at hverken Kirkens medlemmer eller hans egen familie kan få fat i ham. Han er ked af, at han ikke kan være til tjeneste, men han gør sit bedste ud fra sin arbejdsituation.

8. Lad være med at forvente, at biskoppen skal være til stede ved hvert eneste møde eller aktivitet. Det, at han ikke er til stede, betyder ikke, at han ikke interesserer sig for dig, eller at han er uansvarlig, eller at han ikke støtter dig i din kaldelse. Hans fravær kan skyldes, at han har en anden aftale, eller at der er dukket en nødsituation op. Som oftest vil biskoppen være der, hvis han overhovedet har mulighed for det.

For eksempel var der en onsdag aften, hvor vores biskop ikke var til stede ved et roadshow, fordi han var med til et spejdermøde. Efter mødet var han ude af stand til at besvare to telefonbeskeder, fordi der var en i wardet, som havde alvorligt behov for at tale med ham – og den samtale varede til langt ud på natten.

BESTRÆB DIG PÅ

1. Forstå lederens prioritering. Da Scott blev kaldet til biskop, værnedes vi om den tid, vi havde sammen med familien. Vi værdsatte især vores mandagsaftener sammen.

2. Giv ærlige tilbagemeldinger. Sørg for at være oprigtig under personlige interviews og møder. Biskoppen beder dagligt om inspiration og vejledning; men han værdsætter også din ærlige mening. Hvad angår din personlige status, bør du fortælle ham om dig selv og dit liv og om, hvordan du klarer dig, så kan han træffe en velovervejet og inspireret beslutning.

3. Gå til biskoppen, hvis du har brug for hjælp. Men du bør forsøge at løse problemet selv, hvis det er muligt. Hvis et problem kan løses inden for familien, så bør man gøre det. Hvis du har brug for hjælp, så prøv at få den fra dem, som har direkte kontakt med dig, nemlig dine besøgs lærerinder eller hjemmellevere. Hvis de ikke kan hjælpe dig, så

tal med din kvorumspræsident eller hjælpeorganisationspræsident. Men hvis du virkelig har brug for hjælp eller vejledning fra din biskop, så gør ham opmærksom på det. Lad være med at vente på, at han skal kalde dig ind til samtale. Til tider vil han blive inspireret til at gøre det. Men han er taknemlig, når nogen selv indser, at de har behov for at tale med biskoppen og selv sørger for at træffe en aftale.

4. Forstå forsinkelse i kaldelser og handling. At holde en wardsorganisation fuldt bemandet er en vedvarende proces, og dine forslag bliver nøje overvejet. Men der kan være omstændigheder, som du ikke er klar over. Biskoprådet og andre wards-ledere er nødt til at tage hele wards-organisationen i betragtning. En ændring i en bestemt stilling kan skabe en domino-effekt, som medfører for-ændringer i hele wardet. Eller måske kender lederne til bestemte udfordringer i en persons liv, som kan påvirke kaldelsen.

5. Forstå at lederne også er mennesker. De begår fejltagelser; de bliver trætte. Til tider har de ikke mulighed for at ringe tilbage. Der sker også, at ledere simpelthen glemmer et eller andet. Nu og da kommer de til at sige noget forkert. Lad tvivlen komme dem til gode. Enhver leder har sine svage og stærke sider.

6. Giv udtryk for din påskønnelse. Man kommer langt med en positiv bemærkning eller et rosende ord. Lederne tjener selvfølgelig, hvadenten de bliver rost eller ej. Men et venligt »tak« eller »jeg værdsatte den måde, du klarede den situation på« forsøder kaldelsen utroligt. Og lad være med kun at rose lederne! Udtryk jævnligt din påskønnelse for ethvert medlem af wardet, som på en eller anden måde betjener dig. Til tider skal vi lige mindes om, at Kirken faktisk fungerer ved frivilligt arbejde.

7. Bed for biskoppen, hans rådgivere, wardets ledere og alle wardets familier. Engang fastede vores ward for mig, inden jeg skulle have foretaget en større operation. Efter operationen kunne jeg mærke styrken af de bønner, som blev opsendt for mig. De bønner var medvirkende til, at jeg kom mig hurtigt. På samme måde styrkes en biskop af medlemmenes bønner.

8. Tag til templet. Hvis du er så heldig at bo i nærheden af et tempel, vil du erfare, at regelmæssige tempeibesøg øger din åndelighed. Men uanset hvor langt der er til templet, vil de ofre, man yder for at komme der så tit som muligt, velsigne og opbygge en.

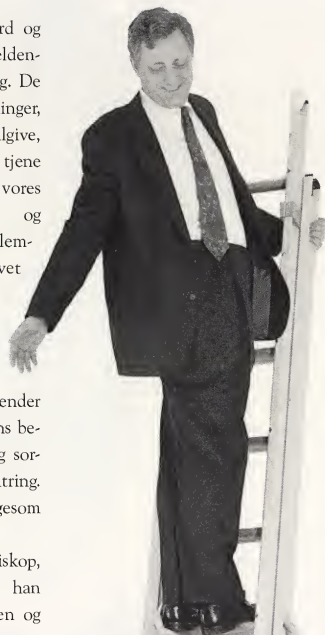
9. Elsk hinanden. Herrens opfordring er så enkel, men dog så altfavnende. Medlemmerne i vores ward

har, ligesom medlemmer i ward og grene overalt, reageret overvældende positivt på denne opfordring. De har udført utallige kærlige gerninger, når de har gjort deres for at tilgive, udtrykke kærlighed, lytte til og tjene hinanden. Som følge deraf er vores wardsfamilie blevet større og kærligheden er vokset, for medlemmerne er bogstavelig talt blevet hinandens tjenende engle.

10. Vid, at du er elsket.

Når vi tjener hinanden, oplever vores ward det samme spektrum af følelser, som vi kender fra familien – vi deler hinandens beundring og skuffelse, glæder og sorger, og nyder hinandens opmuntring. På mange måder er et ward ligesom en familie.

Mens Scott tjente som biskop, kunne han af og til, inden han knælede i bøn, tage wardlisten og overveje, hvilke velsignelser der var brug for. Og så bad han for vores

familie, ikke kun for vores tre små sønner og den udvidede familie, men også for de vidunderlige medlemmer i vores ward.

Når det var passende, knælede jeg sammen med Scott og bad for medlemmer af wardet. Vi kan alle nyde godt af de andre medlemmers hjælp og kærlighed. Vi opnår alle styrke, når vi i vores trængsler støttes af vores wardsledere og søskende i evangeliet. Gennem deres omsorg, fornemmer vi Frelserens og vor himmelske Faders kærlighed. I de år, hvor Scott tjente som biskop, så vi wardet vokse. Men vi glædede os især over den tilfredsstillende følelse af kærlighed, som udspringer af at dele sit liv med andre.

Det er den kærlighed, som giver os et ønske om, at støtte hinandens stiger. Og mens hvert medlem af wardet yder sit yderste, råber vi opmuntrende op til dem: »Vi ved, at du kan klare det! Vi tror på dig!« □

MIN EGEN BIBEL

Sonia Bellorin

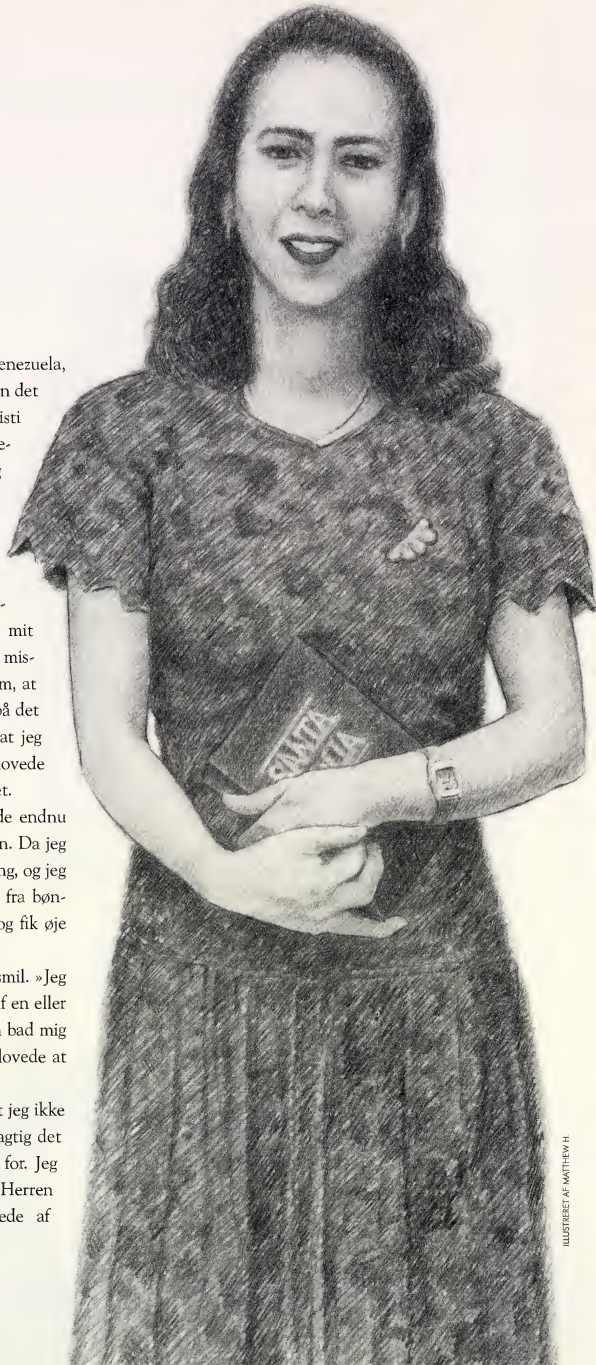
Lige siden min tidligste barndom i Venezuela, havde jeg ønsket mig min egen bibel. Men det var først, da jeg blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og følte et stort behov for at lære Jesus Kristus at kende, at jeg besluttede at købe en bibel, så snart jeg fik mulighed for det.

Kirken var ny i vores område, og derfor kunne der kun bestilles bøger, når nogen rejste hen til missionskontoret. Min grenspræsident, som var fuldtidsmissionær, var klar over mit behov. En dag fortalte han, at han skulle rejse til missionskontoret tre dage senere. Jeg forklarede ham, at skønt en bibel kostede meget lidt, så havde jeg på det tidspunkt ikke nogen penge. Jeg fortalte ham, at jeg ville skaffe pengene, inden han rejste, og han lovede at kigge forbi mit hjem på vej til missionskontoret.

Så kom dagen, da han skulle rejse. Jeg havde endnu ikke skaffet pengene, så jeg anrøbede Herren i bøn. Da jeg havde afsluttet min bøn, forsvandt min bekymring, og jeg følte en inderlig fred. Jeg havde knap rejst mig fra bønnen, da det bankede på døren. Jeg lukkede op og fik øje på en ung mor med et spædbarn på armen.

»Jeg bor lige bagved dig,« sagde hun med et smil. »Jeg kender dig ikke, men jeg har brug for hjælp og af en eller anden grund besluttede jeg, at gå herhen.« Hun bad mig om at passe barnet i et kort stykke tid, og hun lovede at betale mig. Det sagde jeg ja til.

Da hun vendte tilbage, havde jeg besluttet, at jeg ikke ville tage imod pengene. Men hun gav mig nøjagtig det beløb, som jeg skulle bruge til at købe en bibel for. Jeg fyldtes af en vidunderlig følelse! Jeg vidste, at Herren havde besvaret min bøn. Mit hjerte svulmede af taknemlighed. □

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

144. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLEGE • AUGUST 1995

ET FRUGTBART LAND

Ruth Liljenquist

Da Jesus blev født, havde jøderne boet i Judæa i mange hundrede år. Herren havde fortalt dem, at de boede i »et herligt land,« hvor de ikke skulle komme »til at mangle noget« (se 5 Mos 8:7, 9).

Men judæerne måtte trods alt arbejde hårdt for at skaffe føde til dem selv og deres familier. Der fandtes ingen fabrikker og kun få maskiner, som kunne fremstille det, de behøvede for at klare sig. Pottemageri,

landbrug, vævning, snedkeri, fiskeri og andet blev udført med håndlavet værktøj. Tre af de vigtigste erhverv var dyrkning af hvede, fremstilling af olivenolie og fiskeri.

DYRKNING AF HVEDE

Korn var en udbredt afgrøde. Judæiske agerdykere brugte plove trukket af dyr, når de skulle gøre jorden klar til såning. Senere måtte agerdykerne vogte over deres af-

grøder, fordi hvede- og bygspirerne var meget sart.

Når det blev høsttid, som regel sidst på foråret, gik høstfolkene ud på marken og skar hveden med træsegl, hvorpå der var sat skarpe flintesten. Mens nogle høstfolk skar hvedestråene over, fulgte andre efter og bandt dem sammen i neg. Begge grupper af høstfolk bevægede sig hurtigt af sted, og de tabte ofte en del hvedestrå og sprang gerne hjørnerne af marken over. Dette

ILLUSTRERET AF SHIMUNA MOONCHY KANAKAS

tilsyneladende sløseri blev gjort med vilje, sådan at de fattige kunne sanke eller samle det efterladte korn til sig selv (se 3 Mos 19:9).

Hveden blev så bragt til tærskelpladsen, et stort område med hårdtstampet jord, hvor negene blev skåret op og hveden spredte på jorden. Okse trak slæder, der blev tynget ned af mennesker, hen over for at knuse avnerne, så hvedekernerne kunne komme fri. Derefter skilte man hvedekernerne fra avnerne ved at kaste hveden op i luften. Den tunge hvede faldt til jorden, mens de lette avner blev blæst bort af vinden. De tiloversblevne avner blev sigtet

fra. Derefter blev hveden båret ind i kornkammeret, hvor den blev oplagret, indtil kvinderne knuste noget af det til mel og bagte brød til deres familier.

Høstarbejdet var et hårdt slid, og efter en hård dag på tærskelpladsen fejrede arbejderne høsten med en fest. Disse fester var højtider, hvor man slappede af og takkede vor himmelske Fader, som havde velsignet dem i deres arbejde.

FREMSTILLING AF OLIVENOLIE

Judæerne høstede også oliven og lavede olivenolie. Sidst i september var oliverne modne til at blive høstet. Høstarbejderne slog på oliventræernes grene med kæppe og samlede de oliven op, som faldt til jorden. De blev lagt i et stenkar og knust af husdyr eller mennesker, som trak en stor hjulformet møllestent rundt. Olivenmassen blev så hældt på stenfade og dækket med stenlåg. Derefter blev en træstang, hvorpå der var fast gjort en tung, flad sten

lagt ovenpå låget, så olivenolien blev presset ud af olivenmassen. Olienen sivede ud gennem et hul i bunden af stenfadet. Alle urenheder blev siet fra, inden olienen kom på dunke og blev solgt på markedet. Også i dag bruger vi olivenolie i madlavningen. Men i Kirken bruger vi også olivenolie til et ganske særligt formål, nemlig til at salve de syge, ligesom man gjorde på Bibelens tid.

FISKERI

Fiskeri var et andet vigtigt erhverv, især for dem, som boede i nærheden

af Genezaret Sø. Jesus gik ofte ned til Genezaret Sø, og der kaldte han flere af sine apostle. Mindst seks af dem var oprindeligt fiskere.

Fiskere skulle være stærke, dygtige mænd. Ikke alene skulle de kunne kaste nettene ud og hale de fulde net ombord igen, men de skulle også kunne navigere, styre båden, undgå uvejr og forudsig, hvor de bedste fiskepladser var.

I løbet af dagen forberedte fiskerne sig på at fange fisk ved at reparere deres net og sejl, samt efterse deres både og lappe dem. Det var bedst at fiske om natten, fordi store stimer af fisk svømmede rundt i de mørke, rolige vande.

Fiskerne sejlede ud på søen, kastede nettene ud og ventede på, at de skulle blive fulde. Somme tider tog det kun få minutter, til andre tider kunne det vare hele natten. Når nettene var fulde, var de meget tunge. Fiskerne hjalp hinanden med at hale dem om bord og hælde fiskene ned i lasten. Inde på bredden blev fiskene enten sorteret, hældt i kurve og bragt til markedet, eller også blev de saltet, tørret og fragtet til andre lande for at blive solgt.

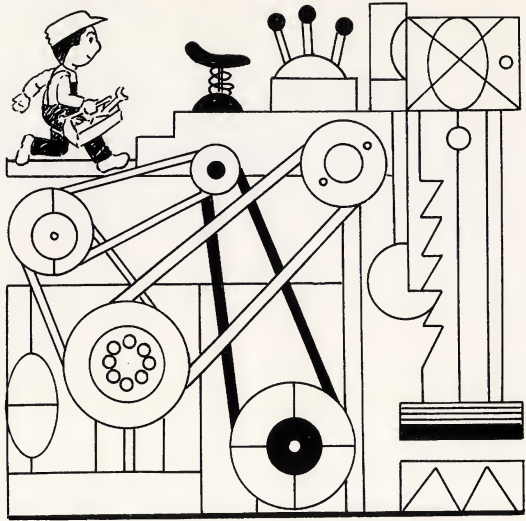
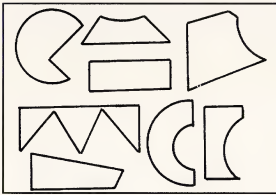
I dag kan vi høste hvede, fremstille olivenolie og fiske meget hurtigere end før, men én ting har ikke ændret sig: Vor himmelske Fader velsigner os med jordens afgrøder, og vi bør takke ham for dem. □

FIND FIGURERNE

Roberta L. Fairall

Mekaniker-Brian skal finde disse fi-
gurer for at kunne reparere maski-
nen. Du kan hjælpe ham ved at
farvelægge figurerne, når du finder
dem.

SKRIFT-TAL

Du skal udfylde felterne ligesom i en kryds-og-tværs, men i stedet for bogstaver
bruger du tal. Der står skriftstedshenvisninger ud for de svære spørgsmål.

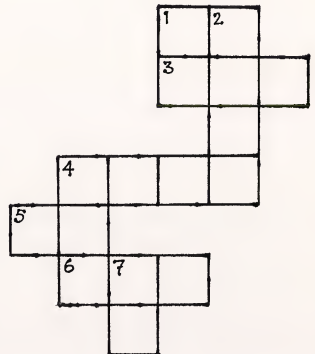
Vandret

1. Antal bøger i Mormons Bog.
3. Antal år, som nephiterne var ret-
skafne, efter Jesus besøgte dem
(4 Nephi 1:22, 24).
4. Antal unge mænd, som kæmpede
sammen med Helaman (Alma
56:5).
5. Antal dage og nætter, hvor det
regnede, mens Noa sad i arken
(1 Mos 7:12, 17).
6. Antal år, som israelitterne boede i
Egypten, inden Moses førte dem
ud (2 Mos 12:40).

Lodret

1. Antal apostle, som Jesus kaldte,
da han begyndte sin jordiske
mission.
2. Antal mænd, som Jesus bespiste
med fem brød og to fisk (Matt
14:16-17, 21).
4. Antal mennesker, som blev døbt i
Mormons vand (Mosiah 18:16).
7. Antal bøger i Det Gamle
Testamente.

Lodret: - (1) 12, (2) 5000, (4) 204, (7) 39.
2000, (5) 40, (6) 430.
Skrift-tal: Vandret - (1) 15, (3) 200, (4)

JEG TROR, AT SKRIFTERNE ER GUDS ORD

Karen Lofgreen

»I gransker Skrifterne, fordi ... de vidner om mig« (Joh 5:39).

For di vor himmelske Fader og Jesus elsker dig, har de givet dig skrifterne, så du kan lære mere om evangeliet, og hvordan det skal efterleves. Med skrifter menes »hellige skrivelser«. Når vi læser i skrifterne, opdager vi, hvad vor himmelske Fader forventer af os, hvad han vil gøre, hvis vi adlyder ham, og hvad der vil ske, hvis vi ikke adlyder ham. De fire bøger, som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige anerkender som hellig skrift er Bibelen, Mormons Bog, Lære & Pagter og Den Kostelige Perle. Vore nulevende profeters inspirerede ord anerkendes også som skrift (se den niende trosartikel).

Ordet *Bibel* betyder »bøger«. Bibelen er inddelt i to afsnit – Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente. Det Gamle Testamente forudsiger vor Frelser, Jesu Kristi komme, og fortæller om det, Herren udrettede blandt menneskene inden sin fødsel. Det Nye Testamente beretter om Jesu liv på jorden og om de apostle, som han udpegede til at lede sin tidlige kirke.

Mormons Bog handler om nogle af de mennesker, som blev ført til oldtidens Amerika, og om Frelserens besøg blandt dem efter sin opstandelse.

Lære & Pagter indeholder åbenbaringer, som profeten Joseph Smith og andre modtog for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i dag. Disse skrifter fortæller os om evangeliets principper og ordinanser såsom dåb (L&P 20:72-74), nadveren (L&P 20:75-79) og tiendeloven (L&P 119:3-4).

Den Kostelige Perle beretter om vores føjrdiske liv, skabelsen, formålet med livet og om de sidste dage.

Joseph Smiths historie og Trosartiklerne står også i Den Kostelige Perle.

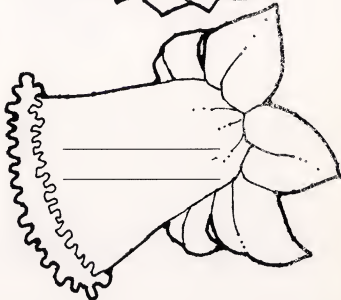
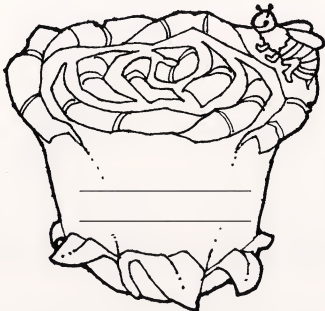
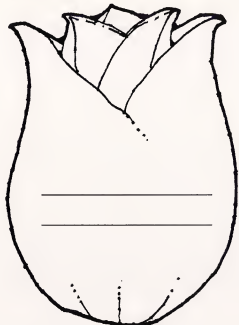
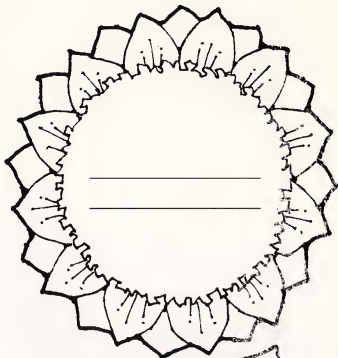
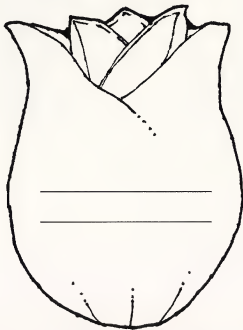
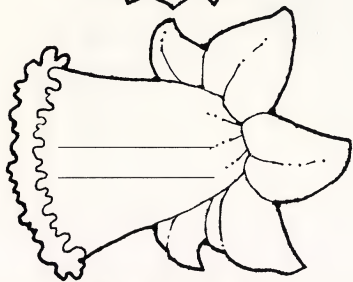
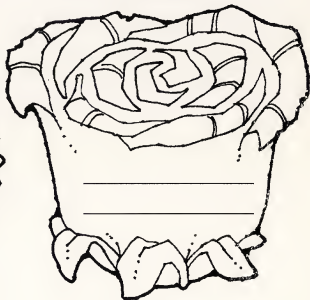
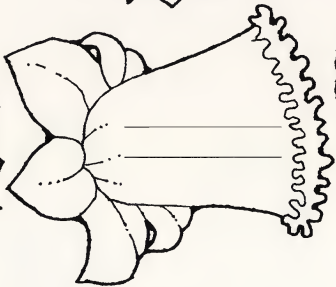
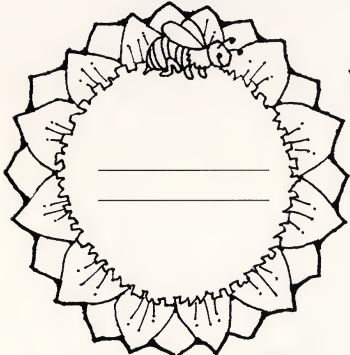
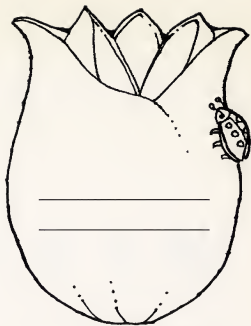
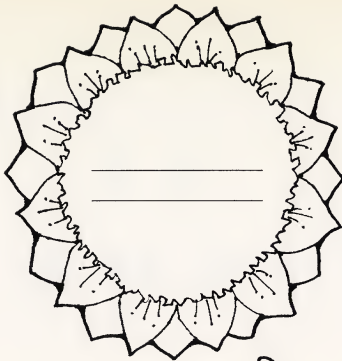
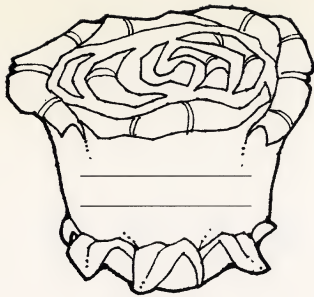
Vores skrifter indeholder nogle af de bedste historier, som nogensinde er skrevet, og det bedste ved det hele er, at de er sande!

Instruktioner

Som en hjælp til at studere i skriften hver dag, kan du lave en skrift-buket. Når du finder et yndlingsvers, så tænk på et ord, som vil minde dig om det, og skriv ordet på en af blomsterne (for eksempel – *nadver*, L&P 20:75-79), og farvelæg så blomsten. Når du er færdig med alle blomsterne, klipper du dem ud, laver stilke af sammenrullet papir eller strå, som du klister bag på blomsterne. Du kan pynte en tom flaske eller kop og sætte buketten i den. Tegn dine egne blomster og føj nye til buketten, hver gang du læser i skriften.

Ideer til fællestid

1. *Nævn en af bøgerne fra standardværkerne og lad børnene sige, om den stammer fra Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente, Mormons Bog, Lære & Pagter eller Den Kostelige Perle.*
2. *Stil en masse bøger frem (køgebøger, skolebøger, biblioteks-bøger eller andre bøger om Kirken). Sørg for at skrifterne er iblandt dem. Lad børnene drøfte, hvorfor hver bog har betydning for os, og hvad vi kan lære af dem. Tal om, hvad der gør skrifterne mæge til og forskellig fra andre bøger.*
3. *Lad børnene tegne tegninger, som illustrerer følgende udtryk, og sæt dem derefter ind i deres »Min bog om Trosartiklerne« (se Fællestid, februar 1995, side 13): Skrifter, Bibel, Mormons Bog, Lære & Pagter, Den Kostelige Perle (se definitionerne i teksten ovenfor). □*

S Å MISSIONÆRFRØ

Gayelynn Watson

Marianne trak sweateren godt om sig, mens hun gik hjem fra kirke. Hun elskede efteråret.

Luften var kølig og frisk, træernes blade var smukt orange og gule og sneen på bjergtoppene strålede i sollyset.

Hendes storebror gik foran; hendes mor var stadig henne i kirkens bibliotek.

Marianne vidste, at når hun kom hjem, ville hun se sin far sidde inde i dagligstuen og læse i sin avis, sådan som han havde gjort hver eneste søndag, så længe hun kunne huske.

Hun sukkede og så ned på det papbæger, hun havde i hånden. Jesus havde ofte sammenlignet evangeliet med frø. I dag havde hendes primarylærerinde hjulpet hende

og hendes klassekammerater med at så frø og fortalt dem om Almas belæring om tro.

Marianne vidste, at hver gang hun så på sin lille plante, ville hun blive mindet om, at Jesus ønskede, at hun skulle så hans ord i sit hjerte og altid vælge det rette.

Men lige nu tænkte hun på en anden slags frø – missionærfrø, som hun havde hørt om for nogle uger siden ved en aktivitet i Primary.

Primarypræsidentinden havde talt om de frø, vi sår, når vi taler med mennesker, som ikke er medlemmer af Kirken.

Hendes far var ikke medlem af Kirken, og hun ville gerne have, at han fik et vidnesbyrd. Hun tænkte på det, hun sagde og gjorde, når hun var sammen med ham.

Somme tider glemte hun at gøre det hurtigt, som hun blev bedt om, og nogle gange sloges hun og hendes storebror. Men hun gjorde sit bedste for at være et godt eksempel, og hun bad for sin far hele tiden. I dag spekulerede hun på, om der mon var andet, hun kunne gøre. Hun besluttede at spørge sin mor om det.

Lige efter skole næste dag tog Marianne sin varmeste sweat-shirt på og gik ud i haven for at hjælpe mor med at lægge tulipanløg. Solen varmede hende på ryggen, men ansigt og hænder mærkede efterårets kulde. Mor nynnede, mens hun gravede huller, og Marianne lagde løgene i og dækkede dem med mørk, kold muld.

»Jeg er glad for, at du kom ud for at hjælpe mig,« sagde mor med et smil. »Når tulipanerne kommer op til foråret, vil de se dobbelt så smukke ud, fordi vi lagde dem sammen.«

Marianne smilede tilbage, og så rømmede hun sig.

»Mor, kan du huske den primaryaktivitet, vi havde for nogle uger siden?«

»Missionæraktiviteten?«

»Ja. Vi talte om at være gode eksempler over for vores venner, som ikke er medlemmer af Kirken, og om at bære vidnesbyrd.«

»Det er godt at gøre.«

»Jeg har tænkt på, om der er noget andet, jeg kan gøre ... du ved, for at far også kan blive medlem.«

Mor tænkte sig om et øjeblik. »Jeg tror, vi gør alt, hvad vi kan.«

»Men hvornår bliver han så døbt?«

»Vi må være tålmodige, Marianne. Nogen gange kan det tage sin tid.«

ILLUSTRATION AF SHANNA MOONLEY KAWASAKI

Marianne var forvirret. Hun havde et stærkt vidnesbyrd om, at Kirken var sand. Hvis hun kunne fortælle ham det og vise ham det, hvorfor kunne hendes far så ikke se, at det var rigtigt? Hun rynkede på næsen, og så på sin mor for at få en forklaring.

Mor smilede til hende. »Gå lige ind på mit værelse og hent mine skrifter, Marianne. Lad os se, om vi kan finde et svar i dem.«

Det tog hun et øjeblik at hente skrifterne. Marianne satte sig på trappetrinnet og rakte

den slidte, brune bog til sin mor.

Mor børstede jorden af hænderne og bladede forsigtigt i bogen. Hun rakte bogen tilbage til Marianne og sagde: »Læs højt fra Matthæus 13:3-8.«

»Og han talte meget til dem i lignelser og sagde: 'Se en sædemand gik ud for at så.'

Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op.

Noget faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord;

men da solen kom højt på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod.

Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det.

Men noget faldt i god jord og gav udbytte ...«

»Hvad tror du, at den lignelse betyder?« spurgte mor.

»Der står, at ikke alle de frø, som blev sået, voksede op. Nogle faldt i dårlig jord, nogle blev kvalt af tidsler og nogle blev ædt af fugle.« Hun tav et øjeblik, og med et bekymret blik spurgte hun så: »Tror du så ikke, at vores frø vokser op? Tror du aldrig, at far bliver medlem af Kirken?« Hun begyndte at få tårerne i øjnene.

»Jeg tror, at din far bliver medlem af Kirken, Marianne. Jeg ved bare ikke hvornår. Forstår du, de frø, som vi sår, har stor betydning, men det har jorden også. Hjertet skal være parat til at modtage. Det må din far selv gøre, ingen kan gøre det for ham eller tvinge ham.«

»Men far er alle tiders.«

»Ja, han er. Han er en dejlig mand.« Mor tænkte sig om et øjeblik, så gik hun hen til blomsterbedet, gravede et hul og lagde et tulipanløg i hullet. »Se her på de løg, vi

lægger. De vokser ikke op nu. Uanset hvad vi gør for dem, skal de her tulipanløg ligge i jorden hele vinteren, så de kan blive parat til at springe ud til foråret. Forstår du det?«

Marianne tav et øjeblik. »Ja, det tror jeg. Vi må være gode eksempler, bære vores vidnesbyrd og elske far. Og så må vi vente på, at frøene bliver klar til at spire, ikke?«

»Ja, det er rigtigt. Og mens vi venter, støtter vi ham som vores families overhoved.«

»Og vi kan stadig bede.«

»Ja, skat, vi kan altid bede. Hjælp det dig lidt?«

»Ja, jeg har det meget bedre nu.«

»Godt. Vi er vist færdig her. Lad os rydde op, og så går vi ind og laver noget dejlig mad, til far kommer hjem fra arbejde.«

Mens Marianne lagde de sidste ting på bordet, kørte far op af indkørslen. Hun løb hen for at give ham et knus.

»Davs, far!«

»Davs, skat. Hvad har mine to yndlingspiger lavet?«

Marianne tog far i hånden og kyssede ham på kinden, så sagde hun: »Nåh, vi har bare sået nogle frø.« □

ÆLDSTE VAUGHN J. FEATHERSTONE

Fra et interview med ældste Vaughn J. Featherstone fra De Halvfjerds, af Rebecca M. Taylor

Da jeg var dreng, var min far ofte væk hjemmefra på grund af et alvorligt alkoholproblem. Min mor måtte have fuldtidsarbejde for at forsørge os, og jeg hjalp til med mange af opgaverne i hjemmet.

Mor lærte mig at skrubbe gulve og vaske tøj i en gammel balje. Dengang kørte vi tøjet gennem en vridemaskine på baljen, og vi måtte passe meget på, at vi ikke fik fingrene i klemme, for så kunne vi komme slemt til skade. Vi vaskede og skyllede altid tøjet to gange. Når jeg hængte tøjet til tørre, håbede jeg altid, at det var lige så hvidt som naboens vasketøj.

Mor var ikke medlem af Kirken på det tidspunkt, og hun lod os selv bestemme, om vi ville gå i kirke eller ej. Jeg besluttede mig for at gå i kirke. Jeg strøg mit tøj og pudsede mine sko, så jeg kunne være parat til søndag.

Da jeg var omkring 11 år gammel, kom en masse af mors slægtninge på besøg for at spise hos os en lørdag aften. Sådanne besøg var sjældne, så hun brugte hele dagen på at gøre middagen parat. Hun stegte en steg, gjorde grøntsager klar, mosede kartofler, lavede sovs, salat, kuvertbrød og dessert. Hun lavede mad hele dagen, og snart hobede de snavsede tallerkener sig op.

Efter middagen bar alle resterne ud i køkkenet, hvorefter de satte sig ind i stuen for at snakke. Jeg kan

huske, at jeg gik ud i køkkenet og tænkte: *Mor knokler hele ugen, og nu skal hun vaske tallerkener til langt ud på natten, når de andre er gået hjem.* Og så tænkte jeg: *Jeg vasker op for hende.*

Dengang havde man ikke opvaskemaskine. Opvaskemaskinen var enten mig eller en anden. Jeg fyldte køkkenvasken og gik i gang med opvasken. Jeg stod der i tre timer og vaskede hver eneste tallerken – og jeg lærte, at når tallerkener eller gryder er snavsede, er det bedst at vaske dem med det samme, inden madresterne sætter sig fast!

Endelig havde jeg tørret den sidste tallerken, tørret bordet af og skrubbet gulvet. Jeg kunne høre, at gæsterne gik, og at mor sagde farvel til dem.

Så gik køkkendøren op, og mor trådte ind. Hun stoppede op, kiggede sig omkring og så så hen på mig. Jeg kan ikke beskrive hendes ansigtsudtryk. Jeg tror, at det først var chok, så overraskelse og siden noget meget dybere end det. Hun følte kærlighed og stolthed og noget mere end det. Jeg tror, I forstår. Hendes øjne lyste. Jeg traf straks den beslutning, at jeg altid ville tænde det lys i folks øjne.

Mor knugede mig og takkede mig, og jeg gik glad og tilfreds i seng, fordi jeg nu vidste, at det ikke var nødvendigt for hende at stå derude og vaske op til klokken to næste morgen.

ILLUSTRERE AF RICK GRANHAM

Jeg lærte, at noget af det mest Kristuslignende, vi kan gøre, er at tjene vores familie. Det er let at være venlig mod folk uden for hjemmet – vi ville formentlig aldrig såre dem. Men vi bør heller ikke såre vores egen familie. Det er dem, vi burde elske, værdsætte og tjene allermost.

Børn kan lære at tænde lyset i deres forældres og søskendes øjne. Når I går i kirke, beder, studerer skriften og rydder op på jeres værelser, vil I opdage, at jeres forældre stråler af glæde, når I er sammen med dem. De vil elske og værdsætte jer endnu mere for alt det, I gør. □

NIKOLAJS TAKKEBREV

Clare Mishica

farvelagde den. Så brugte han tusserne til at tegne et rødt hus med to blå vinduer og en dør.

Jette kiggede på det. »Jeg ved, hvem tegningen er til. Den er til far.«

»Nej,« sagde Nikolaj og smilede. Han tegnede sin sorte kat, Filur, og gyngen, der hang omme i det store egetræ.

»Jeg vil vædde på, at det er til mor,« sagde Jette.

»Niks.« Nikolaj tog en blå farve. Han tegnede fugle, som fløj i luften, og en lille dam ved siden af huset.

»Så er jeg færdig,« sagde Jette og lagde sit brev i en kuvert. »Nu skal jeg bare skrive bedstemors adresse på og sende det.«

ILLUSTRERET AF JULIE YOUNG

Hvad laver du,« spurgte Nikolaj sin søster Jette.

»Jeg skriver og takker bedstemor for min fødselsdagsgave.«

»Jeg vil også skrive.«

»Du har jo ikke lært at skrive endnu,« sagde Jette. »Desuden skriver man takkebreve til nogen, som har givet én en gave, og det var jo ikke din fødselsdag.«

»Nå,« sagde Nikolaj og kørte tungen rundt i kinden. Så smilede han pludselig. »Jeg kender én, jeg kan lave et takkebrev til. Jeg kommer lige om lidt.«

Lidt efter smed Nikolaj farver, tusser og et stort stykke, hvidt papir på bordet.

»Hvad laver du nu?« sukkede Jette og flyttede sig lidt.

»Jeg laver en takke-tegning. Jeg kan ikke skrive, men jeg kan tegne.«

»Hvem vil du takke?«

»Det er en overraskelse.« Nikolaj tog en gul farve, tegnede en sol og

»Jeg er også færdig,« sagde Nikolaj, mens han tegnede en frø i dammen.

»Jeg tror, at tegningen er til din børnehavelærerinde,« sagde Jette.

»Nej,« sagde Nikolaj. »Det er til en, der giver mig forskellige ting hver dag. Det er en takketegning til vor himmelske Fader.«

Jette smilede. »Du har ret, Nikolaj. Han giver os mange forskellige gaver.«

»Tror du, han kan li' min takketegning?«

»Det kan han helt sikkert. Alle bliver glade, når man siger tak.«

Nikolaj smilede. »Hjælp mig med at hænge tegningen op, så vor himmelske Fader kan se den. Så hjælper jeg dig med at poste brevet bagefter.« □

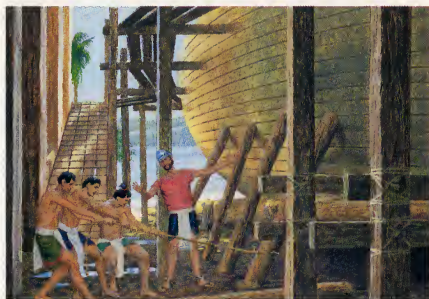

H I S T O R I E R F R A M O R M O N S B O G

HAGOTH

Fem tusinde fire hundrede nephitiske mænd med kvinder og børn forlod Zarahemlas land og drog nordpå.
Alma 63:4

En af dem, som hed Hagoth, byggede et stort skib og søsatte det i havet mod vest.

Alma 63:5

Mange nephiter samlede mad og forsyninger og sejlede nordpå om bord på hans skib.

Alma 63:6

ILLUSTRERET AF JERR THOMPSON

Hagoth byggede andre skibe, som førte folk op til landet mod nord. Hans første skib vendte tilbage og hentede flere folk nordpå.

Alma 63:7

Endnu et skib satte sejl. Ingen af skibene vendte siden tilbage. Nephiterne vidste ikke, hvad der var blevet af dem.

Alma 63:8

»MER ANGER FOR SYND«

»Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så at jeg kan helbrede jer?« (3 Nephi 9:13).

For mere end 2500 år siden udtrykte profeten Nephi de følelser, som kendes af alle, der har følt sorg over deres synder:

»O, jeg elendige menneske! ja, mit hjerte sørger over mit kød, og min sjæl bedrøves på grund af min synd« (2 Nephi 4:17).

Men Nephi vidste også, at der var håb. Han vidste, at det var muligt at opnå glæde og fred gennem Jesu Kristi forsoning:

»Mit hjerte (sukker) over mine synder; alligevel ved jeg, til hvem jeg har sat min lid ...

Fryd dig, o mit hjerte, og råb til Herren og sig: O, Herre, jeg vil lovprise dig til evig tid; ja, min sjæl vil frydes i dig, min Gud og frelses klippe« (2 Nephi 4:19, 30).

ANGER FOR SYND FØRER TIL OMVENDELSE

Vor himmelske Fader vidste, at vi vil synde, derfor gav han os omvendelsens gave. Den sorg, vi oplever, når vi har overtrådt en af Guds love, hjælper os til at begynde at omvende os. Denne sorg kan omfatte en følelse af flovhed, skam, anger eller sågar smerte. Den form for sorg besværer os »med den bekymring, der skal bringe (os) til omvendelse« (Alma 42:29), »for bedrøvelse efter Guds vilje virker omvendelse til frelse« (2 Kor 7:10).

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt, at omvendelse »er en handling, der omfatter sorg, guddommelig sorg, og anger og genoprettelse og fornyet beslutsomhed. Det omfatter inderlige bønner om tilgivelse, og oprigtige, ærlige løfter om at gøre bedre i fremtiden« (Ensign, september 1994, side 76).

Jo nærmere vi kommer vor himmelske Fader, desto lettere har vi ved at føle den form for sorg. Når vi søger Helligånden og bestræber os på at efterleve evangeliet, ser vi meget klarere konsekvensen af synd, som blandt andet omfatter Helligåndens fravær. En søster lærte dette princip, da hun bad om vejledning. »Mens jeg bad,« sagde hun, »begyndte jeg at føle sorg over de

mange 'små' synder, som jeg havde overset eller bortforklaret. Jeg så, at disse småting afholdt mig fra at være min himmelske Fader så nær, som jeg gerne ville være.«

OMVENDELSE BRINGER GLÆDE

Når vi omvender os, forsager vi ikke blot vore synder, men vi vender os også til Jesus Kristus og søger hans rensende, helbredende kraft. Præsident Howard W. Hunter indbød alle, »der har overtrådt eller er blevet fornærmet: Kom tilbage. Omvendelsens vej kan til tider være vanskelig, men den løfter os stadig opad og fører til fuldstændig tilgivelse« (Stjemen, januar 1995, side 7).

I Mormons Bog opløftedes Alma af sin omvendelse, da han mindedes sin fars belæring om Kristi forsoning. »Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været« (Alma 36:20).

Samme fred, håb og glæde, som Alma oplevede, kan vi også opnå, hvis vi vil benytte os af Kristi forsonende og tilgivende kraft.

- *Hvordan kan det at føle guddommelig sorg for synd føre os til omvendelse?*
- *Hvordan kan forståelse og accept af Jesu Kristi forsoning bringe os fred, glæde og håb?* □

ILLUSTRÆT AF LAVON THORNTON

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND

De Tolv Apostles Kvorum

Don L. Searle

Når man møder ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, finder man en varm, pæn, optimistisk ven. Men for virkelig at lære ham at kende, må man kende hans rødder.

EN LYDIG DRENG

Han voksede op i St. George i Utah i et hus, som hans mor og far bogstaveligt byggede med deres egne hænder. Gennem sin mor, Alice, nedstammer han fra sidste dages hellige pionerer, som kæmpede for at opdyrke det sydlige Utahs soltørrede jorde. Blandt disse var Richard Bentley, en af St. Georges tidlige borgmestre; William Snow og Robert Gardner, der som de første slog sig ned i den nærliggende Pine Valley; og William Carter, der var den første til at pløje i både Salt Lake-dalen og St. George-dalen.

Jeffrey Hollands far, Frank, var pioner af en helt anden slags. Frank, der var irer og omvendt til Kirken, gik ud af skolen efter syvende klasse. Men han arbejdede flittigt på at uddanne sig og blev revisor og lokalpolitiker i St. George. Nogle af dem, som har haft med ham at gøre, taler stadig om hans stærke kærlighed til Mormons Bog og mindes hans søndagsskoleundervisning. Han var med til at arrangere miniput-baseball i byen, fordi hans søn beklagede sig over, at der ikke var nogen baseball-hold for drenge på hans alder.

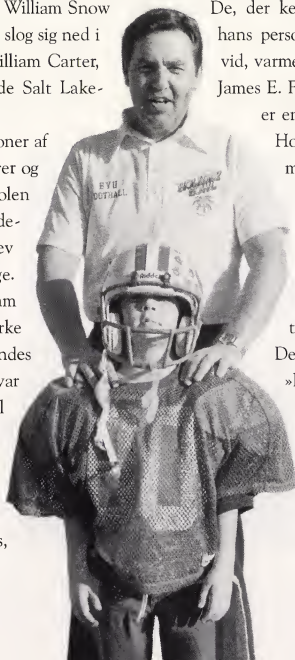
Frank D. og Alice Bentley Hollands tre nulevende børn – Dennis,

Jeffrey og Debbie – nyder godt af to stærke familier. (Scott Bentley Holland, som blev født i tidsrummet mellem Jeffrey og Debbie, døde som spæd).

Debbie Holland Millett siger, at deres mor var indbegrebet af det ideal, »at man hele tiden yder uselvisk tjeneste uden tanke for at få noget til gengæld. Sådan er Jeff også.« Fra deres far har Dennis og Jeffrey arvet irsk charme og vid, siger hun. »De formår at tage hverdagsbegivenheder og gøre dem til sjove historier, der får en til at hulke af latter.« Og Jeffrey har sin egen »åndelige sprudlen,« som afløses af stille meditation, når hans sind er koncentreret om det, der hører evigheden til.

De, der kender ældste Holland er enige om, at hans personlighed er en enestående blanding af vid, varme, uselviskhed og åndelighed. Præsident James E. Faust fra Det Første Præsidentskab, som er en af hans gamle venner, siger, at ældste Holland »har en dyb åndelighed, der sammen med en utrolig medfølelse« gør ham i stand til at se eller føle det, andre ofte ikke opfatter. Han føler sig som underviser og »opbygger altid mennesker og opløfter dem og drager dem til sig. Han har en fantastisk evne til at få folk til at føle, at de er hans bedste venner.« Derudover, bemærker præsident Faust, »har ældste Holland jo søster Holland. Hun er den perfekte partner til ham. De er et eksemplarisk par.«

**Sammen med sønnen David under
BYU's football-holds deltagelse i
Holiday Bowl i 1980.**

Det, der kendetegner deres forhold, er nok den måde, hvorpå de har været med til at forme og opbygge hinanden gennem de år, hvor de har kendt hinanden.

Jeffrey Roy Holland er født den 3. december 1940. Han nød livet i det landlige St. George. »Jeg havde en idyllisk barndom,« siger han.

Frank Hollands familie spillede den altoverskyggende rolle i hans liv, men han brugte meget tid på sit arbejde og sit virke i lokalsamfundet. Ældste Holland mindes, at hans mor var hjemmets faste holdepunkt. Hendes kærlighed var en støtte og ledestjerne, som indgød ham et ønske om altid at leve op til det, hun forventede af ham.

Han var en lydige dreng, siger Alice Holland. Engang gav hun ham lov til at gå til fest, men sagde, at han skulle være hjemme kl. 22. Da han senere kiggede på uret og så, at han kun havde et kvarter til at nå hjem, løb han tværs gennem hele St. George for at nå hjem. »Han voldte mig aldrig nogen problemer,« fortæller Alice. »Han var altid i kirke, og han passede altid sine pligter som præstedømmemebærer.«

Og så var han venlig. Små børn holdt af ham, fordi han var rar imod dem. Mens han arbejdede som tankpasser (han har også været avisbud og pakkedreng), ville de fleste altid betjenes af ham. Hans venlighed var helt naturligt. »Jeg har altid el-

sket mennesker, og jeg tror, at jeg kendte alle i St. George, da jeg voksede op,« siger han.

Jeff Holland var den fødte leder, siger Karl Brooks, som er leder af Dixie College og tidligere borgmester i St. George. »Jeff var i stand til at føre dem, der fulgte ham, til Kirken eller bort fra den. Og han valgte altid at følge Kirken.«

Skønt nogle unge mennesker måske ville mene, at efterlevelse af evangeliet udelukker al morskab, »viste Jeff Holland andre, at det ene ikke udelukker det andet. Han var altid med, hvor der skete noget,« siger bror Brooks. »Hvis der var en sportskamp i gang, var han enten med som deltager eller tilskuer.«

»Sport var det, jeg holdt allermost af, mens jeg voksede op,« mindes ældste Holland. »Jeg har spillet på ethvert hold, som det lykkedes at få stablet på benene.« Han spillede på Dixie High Schools hold, der i 1958 vandt statsmesterskabet i både amerikansk *football* og basketball og han var på skolens førstehold i *football*, basketball, atletik og baseball. Da han vendte hjem fra sin mission, var han medkaptajn for Dixie Colleges basketballhold, som vandt det lokale mesterskab.

En af fordelene ved hans engagement i skolens idrætsaktiviteter var, at han derved var meget sammen med den pige, som senere skulle blive hans hustru. Patricia Terry var med i skolens heppekor. Hendes forældre, Maeser og Marilla Terry, var flyttet til St. George, netop som hun skulle begynde i gymnasiet. Hun og Jeff kom sammen i to år, inden han tog på mission.

DEN FØDTE UNDERVISER

Skønt han var aktiv i Kirken og holdt meget af seminar, mener ældste Holland, at det var Pats tro, der fik ham til at træffe en fast beslutning om at rejse på mission i en tid, hvor det ikke entydigt forventedes, at enhver værdig, ung mand tog på mission. Pats forældre siger, at hun selv som ganske lille havde en stærk tro. Ældste Holland bemærker: »Hun har altid haft en renere og stærkere tro end

Den unge Jeffrey Holland, ovenfor, voksede op i en lille by, og som ung, til højre, deltog han i alle former for sport.

Frank og Alice Holland (førrest) ses her sammen med deres tre nulevende børn, Jeffrey, (til venstre), Debbie og Dennis, i midten af halvfjerdserne.

nogen anden, jeg har truffet.« Og da de gik ud med hinanden, vidste Pat, længe før han selv var klar over det, at han ville tage på mission.

Han ser tilbage på tiden i Den Britiske Mission, som »det største åndelige vendepunkt i mit liv – selve min åndelige væksts begyndelse.« Under præsent T. Bowring Woodbury gjorde han sine erfaringer som missionær. Og da den nye missionspræsident – ældste Marion D. Hanks fra De Halvfjerders – ankom, ændredes ældste Hollands fremtid for stedse.

»Præsident Hanks lærte mig at elske skrifterne, især Mormons Bog,« fortæller ældste Holland. »Han havde en utrolig indflydelse på mit liv.« Inden ældste Holland tog på mission, havde han haft i sinde at blive læge. »Men,« forklarer han, »jeg vendte hjem fra min mission med en tro på, at Gud ønskede, at jeg skulle blive underviser.«

»Jeffrey Holland er af natur en underviser,« fortæller ældste Hanks, der nu er emeritus-halvfjerdser. »Han er gentleman, akademiker og diplomat – men i alt dette er han en underviser.«

Den unge ældste Hollands missionspræsident, ældste Hanks, så nogle fantastiske egenskaber i ham og gjorde ham til en af sine omrejsende missionærtrænere. De havde til opgave at hjælpe andre missionærer med at blive Jesu Kristi disciple. Ældste Hanks siger, at ældste Holland »udviklede sig til en sand disciple, som allerede den gang havde centreret sit liv omkring Jesus Kristus,« og at han ihærdigt efterkom sin missionspræsidents op-

fordring til at undervise ud fra Mormons Bog. Ældste Hanks siger, at ældste Hollands kærlighed til bogen og hans evne til at undervise ud fra den er vokset støt gennem årene.

Frank og Alice Holland blev kaldet til Den Britiske Mission, mens deres søn tjente der. Alice ler, da hun mindes, at hendes søn hævdede, at han var den eneste missionær nogensinde, som har måttet sige farvel til sine forældre, både da han rejste på mission, og da han rejste hjem. De tjente endnu som missionærer, da Jeff og Pat blev gift i templet i St. George den 7. juni 1963. (Frank Holland levede længe nok til at se sin næstældste søns børn blive født, men han døde i 1977 i en alder af 66).

Som så mange andre unge nygifte huttede Jeff og Pat sig igennem deres studietid på Brigham Young University. Da han skulle til at tage eksamen i 1965, var han ikke særlig ivrig efter at blive engelsklærer, skønt det var hans hovedfag. Men så fik han mulighed for at undervise i religion på halv tid på BYU, mens han gjorde sin magistergrad i religionsundervisning færdig. Han betragtede det som svaret på sine bønner og følte sig meget bearbet over at blive ansat som institutlærer i Kirkens Uddannelsessystem, da han tog sin eksamen i 1966.

Efter et år i Hayward i Californien, hvor han underviste flere institutklasser i området, blev han udnævnt til leder af institutprogrammet i Seattle. Brent Nash, som nu er præsident for templet i Seattle, var den gang stavspræsident. Han siger, at Jeffrey Holland tog sig af mange unge mennesker, som ellers ville være gledet over i den grå masse på lærestalterne. »De unge følte sig draget mod ham. Hvis han kunne få dem til at deltage i institut, forandrede evangeliet dem.«

På den tid havde mange misinformerede udtalelser om Kirken sat sindene i bevægelse på universitetet, men den unge institutleders evne til at vinde venner og røre andres hjerte var med til at bortvaske megen uvilje blandt de studerende og de organisationer, som var knyttet til andre trossamfund. Han blev en efterspurgt taler ved firesides og kirkeprogrammer, og hans hustru talte ofte ved de samme arrangementer.

Men Jeff, som regnede med at gøre en livslang karriere inden for undervisningssektoren, vidste, at han måtte videreuddanne sig. Mange år før, mens han studerede på BYU, havde han kigget i en studieoversigt fra Yale-universitetet og følt, at han en dag skulle studere der. En professor ved University of Washington, som selv var uddannet på Yale, fik ham indstillet til optagelse på Yales American Studies, og i 1970 flyttede familien Holland til New Haven i Connecticut.

OPLÆRING I AT TJENE

Tidligt i Jeff og Pat Hollands ægteskab fik de mulighed for udvikling inden for Kirken.

Mens de studerede på BYU, havde hun været hjælpeforeningspræsidentinde. I Seattle havde han været biskop i et ward for enlige voksne. Ikke længe efter at de var flyttet til New Haven, blev han kaldet til stavspræsidentskabet. Pat tjente atter som hjælpeforeningspræsidentinde.

Ældste Holland siger, at han er sikker på, at hans kaldelse i Kirken var en af grundene til, at han skulle flytte til New England. »Det, som jeg virkelig fik ud af det, var en uddannelse i kirkeledelse – et lynkursus i, hvordan Kirken ledes i de områder, hvor den endnu er forholdsvis ny. Under et besøg i Connecticut bemærkede Maeser Terry, at skønt hans svigersøn ofte »rejste mange kilometer og kom helt udmattet hjem« i forbindelse med sit virke i Kirken, så ydede Jeffrey Holland altid sit bedste i sin kaldelse. Hans erfaringer her forberedte ham til at tjene i to andre stavspræsidentskaber og senere som regionalrepræsentant, inden sin kaldelse som generalautoritet.

Men de, der kendte familien Holland i de fem år, hvor de boede i Seattle og New Haven, siger, at deres familie altid kom først. Jeff Holland tog sig altid tid til sine børn, også selv om det betød, at han var nødt til at tage dem med, når han var ude at besøge andre enheder i Kirken.

Matthew Holland blev født i 1966, Mary Alice i 1969 og David Frank (som for nylig vendte hjem efter at have

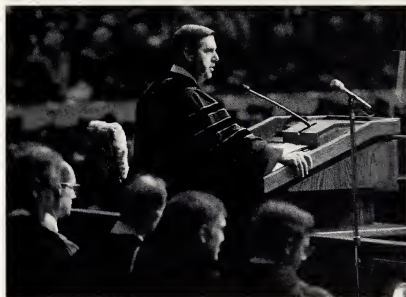

FOTO: MARK A. PHILBRICK, BYU

Scener fra Jeffrey Hollands liv i 1980'erne: Som leder for et stort universitet, ovenfor, og sammen med præsident Spencer W. Kimball, til højre. Hans udadvendte væsen og varme sammenhæng, nedenfor.

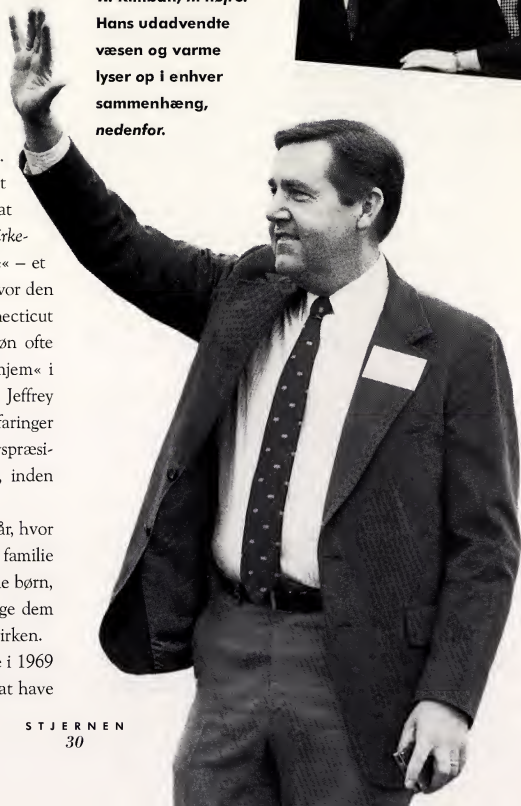

FOTO: MARK A. PHILBRICK, BYU

været missionær i Tjekkiet) i 1973. Matt, der nu studerer ved Duke University, mindes, at den åndelige oplæring var en del af familiens dagligdag. På en udflugt med familien, da han var 12 år gammel, oplevede han sin første personlige åbenbaring.

På vej tilbage fra en tur ud af de lange landeveje, kom han og hans far til et sted, hvor vejen delte sig, og de kunne ikke huske, hvilken vej de skulle. Det var sent på dagen, og de vidste, at de snart ville befinde sig i mørke i et ukendt område. Jeffrey Holland greb muligheden for at belære sin søn og bad ham derfor om at bede om hjælp. Bagefter spurgte han sin søn, hvad han havde følt, og Matt svarede, at han stærkt følte, at de skulle køre til venstre. Hans far svarede, at han havde følte det samme, og drejede derfor til venstre. Ti minutter senere kom de til et sted, hvor vejen endte blindt, og de måtte vende om og vælge den anden vej.

Matt overvejede det længe og spurgte så sin far om, hvorfor de havde fået sådan et svar på deres bøn. Hans far svarede, at nu hvor solen var ved at gå ned, var det nok den hurtigste måde for Herren at give den vejledning på – i dette tilfælde havde han vist dem, hvilken vej, der var den *forkerte*. Så skønt de ikke kendte den anden vej, så kunne de dog trygt fortsætte ud af den, fordi de selv i mørket vidste, at de var på rette vej.

STØRRE INDFLYDELSE

Da familien Holland forlod New Haven og vendte tilbage til Utah i 1972, begyndte en ny fase i Jeffreys liv. Han havde kun undervist i institut i Salt Lake City i kort tid, da han blev kaldet til at lede Kirkens nye Melkisedekske Præstedømmes Gensidige Uddannelses Forening. Her arbejdede han sammen med ældste James E. Faust, ældste L. Tom Perry og ældste Marion D. Hanks, som bemærkede, at Jeffrey Hollands virke fik stor indflydelse på Kirkens programmer for enlige voksne.

I 1974 blev han udnævnt til dekan for BYUs Religionsundervisning. Som ung dekan – ung af alder og helt ny i lærerstaben – udnyttede han sine diplomatiske

evner til at sikre religionsundervisningen en stærk og central rolle ved universitetet.

I 1976 blev han udnævnt til Kirkens kommissær for uddannelse. Og i 1980 blev han kaldt ind til et møde med Det Første Præsidentskab, hvor han fik at vide, at han skulle afløse Dallin H. Oaks som præsident for BYU. Han svarede lamslået: »Det må være jeres spøg, præsident Kimball!« Hertil svarede præsident Kimball tørt: »Vi spøger ikke meget på dette kontor, bror Holland.«

BYU »er et sted, jeg holder meget af,« siger ældste Holland, og det skyldes især den ånd, han altid har følt der, og den måde, hvorpå universitetet påvirkede hans liv. Som lærer og som præsident glædede han sig over at tjene de studerende.

Som altid stod søster Holland ved hans side, mens han arbejdede på BYU, og hun ydede også sine egne bidrag. »Pat er et utroligt omsorgsfuldt menneske,« siger hendes mand. »Hun har bare givet og givet – af sin tid og sin kærlighed – hele sit liv.« Om sit virke på BYU, siger søster Holland: »Det var et privilegium – mit privilegium – at elske så mange mennesker.« Hun og hendes mand blev kendt for den måde, hvorpå de altid, som par eller enkeltpersoner, tog sig af andre. Blandt de midler, som de tog i anvendelse, var nogle storslåede fællesmøder, som de studerende kærligt kaldte »Jeff og Pat Show«. Ved disse møder gav de gode råd, vejledning og ømhed til tusinder af studerende på en måde, så det føltes som om, de sad med dem på tomandshånd.

»OGSÅ GODE PÅ TOMANDSHÅND«

Deres tjenestvillighed var ikke blot en facade, siger BYU-professor Bruce C. Hafen, som voksede op i St. George og har kendt familien Holland stort set hele sit liv. Nogen vil måske spekulere på, om de er »lige så gode på tomandshånd og under stress, som de er, når de er i rampefyset, og svaret er ja.«

Selv om deres døre altid stod åbne for alle, lykkedes det dem at bevare lidt privatliv til familien i deres hjem på universitetets område. Det var meget vigtigt, siger

søster Holland, at sørge for at have så normalt et familieliv, som muligt. Hun bestræbte sig på aldrig at være væk hjemmefra to aftener i træk. Fordi hendes familie og deres hjem betyder så meget for hende, krævede det stor tro og store ofre af hende at tage imod kaldelsen som rådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, mens hendes mand virkede som præsident for universitetet. »Vi måtte sætte vores lid til vor himmelske Fader,« siger han. Han gav hende vished om, at hun kunne klare alle sine krævende roller. Hun siger, at hun ikke ville have kunnet klare det uden sine børns og sin mands støtte.

I gennem alle disse år følte familien Hollands børn, at deres far var der, når de havde brug for ham. Mary Alice (nu mrs. Lee McCann og mor til Hollands to børnebørn) følte, at hun kunne opsøge ham, når som helst hun havde problemer eller behov for at tale med ham. Når et af hans børn var med i et skuespil eller en anden vigtig begivenhed, var han altid til stede.

Som far planlagde han altid far-datter-aktiviteter, som han vidste, at hun ville glæde sig over, selv om de ikke altid faldt i hans egen smag, fortæller Mary. Han styrkede hende, mens hun voksede op ved at hjælpe hende til at forstå, hvilken ære det er at være kvinde, og hvilket privilegium det ville være at blive mor.

David mindes sin fars villighed til at yde ofre for sine børn. Engang rev Jeffrey Holland flere dage ud af sit travle virke på BYU for at tage en tur ned til det sydlige Utah med sin yngste søn. Senere, da familien beredte sig på at flytte, fordi ældste Holland var blevet kaldet som generalautoritet, kørte han hver dag i to måneder en lang omvej for at følge David til *football-træning* på det nye gymnasium.

Matt siger, at nogle af de dejligste stunder var, når familien sad samlet omkring middagsbordet. »Hver aften var en slags familieaften med latter, komplimenter, interessante samtaler, vidnesbyrd, undervisning og udtryk for kærlighed. Man vidste bare, at far var lykkeligst, når han var sammen med sin familie.«

Jeffrey Holland nød godt af sin families støtte, mens han var i offentlighedens søgelys under sin tid på BYU.

Han var nødvendigvis engageret i en række uddannelsesorganisationer. Han ledte flere store projekter, blandt andet indsamlingen af 100.000.000 dollar til universitetet. Han hjalp skolen til at opnå succes inden for sport. Som præsident måtte han lægge skulder til kraftige protester mod opførelsen af BYUs Jerusalem Center, men samtidig vandt han respekt fra flere af sine modstandere. Han havde et nært samarbejde med ældste Faust og præsident Hunter, som på det tidspunkt var præsident for De Tolvs Kvorum, omkring dette projekt. Det »dejlige samarbejde« med præsident Hunter var en ganske særlig velsignelse, fortæller han.

»MIN STØRSTE GLÆDE«

Den samarbejde blev tættere og velsignelserne ved det rigere, da ældste Holland blev kaldet til De Halvfjerds Første Kvorum den 1. april 1989.

Dennis Holland er blandt dem, der ikke blev overrasket over, at hans bror siden blev kaldet til De Tolvs. »Det eneste, Jeff altid har villet, er at undervise elever i evangeliet. Jeg har altid været sikker på, at Herren havde det samme mål med ham, men at han havde mange flere elever i tankerne, end Jeff kunne forestille sig.«

Det, der skete den 23. juni 1994, kom helt bag på ældste Holland. Der havde ikke været noget usædvanligt ved præsident Hunters indkaldelse til et møde kl. 7.30. Men inden middagstid var ældste Holland blevet kaldet til at tjene i De Tolvs Kvorum, præsenteret for kvorummet af præsident Hunter og ordineret af præsidenten.

Da han blev kaldet, var han forbløffet over den vitalitet, hvormed præsident Hunter klarede morgens travle begivenheder. Det var et bevis på, »at Herren havde udrettet et mirakel i præsident Hunters liv,« siger ældste Holland. Han fortæller, at han modtog et stærkt vidnesbyrd om, at præsident Hunter var blevet styrket, så han kunne lede Kirken. »Jeg så Herrens hånd hvile på ham.«

Mary McCann mener, at hendes fars fokusering på Jesu Kristi rolle og mission, kombineret med en »fuld-

Overfor, Jeffrey Holland sammen med sin hustru, Pat, og deres ældste søn, Matthew, i midten af 60'erne. Til venstre, som præsident for BYU taler han, sammen med sin hustru, til de studerende. Nedenfor, sammen med sin familie i 1989: Matthew, Pat og Mary (siddende); David og Jeffrey (stående).

stændig hengivenhed« over for Herren, vil være ham en stor hjælp i hans nye kaldelse. Hun siger, at det stærke forhold mellem hendes forældre opbygger dem begge og vil give ham styrke til at kunne klare de daglige udfordringer.

Matt Holland siger, at kendetegnet på forældrenes forhold er respekt. »Min mor udviser fuldstændig troskab mod fars ansvar som præstedømmeleder, og får søger altid hendes råd og vejledning.«

Ældste Holland siger, at hans hustrus åndelige følsomhed, intelligens, dybe tro og kærlighed har velsignet hans liv. »Det har været en glæde at være gift med hende.«

Det er sandt nok, at de styrker og nærer hinanden følelsesmæssigt og intellektuelt, siger søster Holland. Men hun påpeger, at hendes mand længe har været vant til at leve ved tro. Han udøver en opløftende indflydelse og hjælper de modløse til at se, at man kan finde håb gennem Frelseren. Han ser andre gennem kærlighedens briller. »Han tror – han tror på mennesker, han tror på Gud, han tror, at vor Fader kun ønsker det bedste for os.«

I de stille stunder efter kaldelsen ransagede ældste Holland sin sjæl. Det stod på i længere tid og udsprang til dels af hans »umådeligt store respekt« for det embede, som han var blevet ordineret til. Han mener, at kaldelsen fordrer et medlem af De Tolv til »at være et vidne om Herren Jesus Kristus og alt det, som han står for, alt det, han er, og alt det, som hans kirke repræsenterer. Det er et overvældende ansvar.« Det indgyder én et inderligt ønske om, »at leve op til de standarder, som hele den kristne verden lægger i titlen 'apostel,' og aldrig gøre noget, som kunne krænke nogens syn på det embede.«

Han siger, at det vil være en livslang lutringsproces at virke i det embede, som han er blevet ordineret til. Han tager fat med stor beslutsomhed: »Jeg vier alt, hvad jeg har, og alt, hvad jeg kan give, til at vidne om Frelserens guddommelighed og hans evangeliums gengivelse. Min største glæde og mit højtidelige pligt er at vidne om Jesus Kristus, hvor som helst jeg er, og over for hvem som helst jeg møder, så længe jeg lever.« □

A T L Y T T E T I L

Kay Lynn Wakefield

TEGNING AF MARIELA MONTERROSO, 9 ÅR, COSTA RICA;
SILHUETKLIP: PHYLLIS LUCH

Børn kan lære os meget om kærlighed, hvis vi blot vil give os tid til at lytte til dem.

»Har jeg tit nok fortalt dig, at jeg elsker dig, min dreng?« tænkte jeg stille. Mens min mand og jeg sad på intensivafdelingen på hospitalet, bad vi for vores ældste søn Joels liv. Jeg sad og knugede hans tynde, kolde hånd, mens jeg lyttede til maskinerne, der holdt ham i live, og græd ved tanken om, at jeg måske ikke havde gjort nok for at lade ham vide, at jeg elskede ham. Jeg ønskede så inderligt, bare én gang at kunne sige: »Jeg elsker dig.«

Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har givet udtryk for min kærlighed til Joel, efter at hans liv blev skånet.

Vi viser vores kærlighed til hinanden i familien hyppigere og lettere nu – både i ord og gerning. Vi forsøger at benytte enhver lejlighed til at give udtryk for vores hengivenhed.

Da Joel svævede mellem liv og død, blev vi mindet om, at livet er kort, og at vi ikke må forspilde nogen chance for at vise vores børn, hvor meget vi elsker dem – især når man tænker på, hvor lykkelige og trygge børn føler sig, når de ved, at de er elsket.

Frelseren, vores store forbillede i alt, viste sin kærlighed til børn under sit

V O R E M I N D S T E

virke blandt nephiterne i Overflødhedens Land. »Han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han« (3 Nephi 17:21-22).

Desværre står Frelserens kærlighed til vores »små« (3 Nephi 17:23) i skærende kontrast til den behandling, som nogle børn er udsat for.

Alt for mange børn kender kun til smerte, sorg og fortvivlelse. For dem er barndommens glæder meget små.

En af vores udfordringer som forældre er, at vor tids hurtige tempo får os til at glemme, hvor vigtigt det er at tage den med ro og se verden fra vores børns perspektiv. Vi ved, at børn kommer syndfri ind i denne verden – de er fulde af kærlighed og Kristi Ånd (se Moroni 8:12). De har meget, de kan lære os,

især om kærlighed, hvis vi blot vil vende vore hjerter til dem.

Søster Michaelene P. Grassli, tidligere præsidende for Primarys hovedbestyrelse, har sagt:

»Hvis vi ville lytte mere, ville vi finde ud af, hvordan vi kunne få større fremgang med (vores børn). De vil være mere tilbøjelige til at lytte til os, når de ved, at vi lytter til dem og forstår dem. Lyt med hjertet« (Stjernen, oktober 1994, side 42).

Omkring 150 primarybørn fra hele verden blev for nylig af Kirkens ledere spurgt, hvordan de vidste, at deres forældre elsker dem. Som bevis på deres forældres kærlighed talte næsten alle om, at forældre brugte tid på dem og viste dem omsorg. Kun få nævnte dyre gaver. Et barn, der gav udtryk for det, mange andre primarybørn følte, svarede: »Fordi mine forældre underviser mig. De læser skrifterne med mig, så jeg kan lære mere om Jesus.«

Ti-årige Benjamin Durand fra Toulouse i Frankrig siger, at han ved, at hans forældre elsker ham, fordi de

holder familieaften. »De læser skrifterne og historier for mig, og de spiller basketball, fodbold og rugby med mig.«

Vanessa Warcollier på ni år ved, at hendes forældre elsker hende, fordi de ofte giver udtryk for deres kærlighed. »De er søde mod mig, de hjælper mig og krammer mig,« siger hun.

»Jeg ved, at mine forældre elsker mig, fordi de tager sig godt af mig,« tilføjer Lauri-Ann Cuvelier på 11.

Ni-årige Emmanuele Dimauro og seks-årige Mariella Louisa Pugliesi fra Catania i Italien ved, at de er elsket, fordi deres forældre tager sig tid til dem. »Vi leger sammen,« siger Louisa. »De viser mig deres kærlighed,« tilføjer Emmanuele. »Og de sidder altid ved siden af mig.«

Ti-årige Sheila Peón Prendes fra Gijón i Spanien siger: »Jeg ved, at mine forældre elsker mig, fordi de tager sig af mig, giver mig mad, leger med mig, underviser mig, tager mig med i kirke og læser skrifterne for mig.«

Hendes syv-årige bror Omar siger: »De hjælper mig med mine lektier. De giver mig

knus og kys. De skælder mig ud, når jeg gør noget forkert.»

Syv-årige Julio Inocencio fra Cuernavaca i Mexico er ikke overrasket over, at hans forældre elsker ham. »Da de var små, viste deres forældre også dem kærlighed,« siger han.

Raul Valladares Pérez på ti siger: »Jeg ved, at de elsker mig, fordi de hjælper mig med mine problemer. De viser mig kærlighed og respekt.«

Og Israel Ramfriz på ti siger, at han ved, at hans forældre elsker ham, »fordi de trøster mig, når jeg er ked af det. Og selv om jeg er fræk, så elsker de mig alligevel.«

Ti-årige Carlos Tirado, som kommer i den spanske gren i Hartford i Connecticut, ved, at hans forældre elsker ham, fordi »vi beder sammen«. Sheri Guisinger på ni fra Kent i Washington ved det, fordi »de siger det i deres vidnesbyrd«.

Elleve-årige Jamie Crozier fra Jerome i Idaho siger, at hans forældres kærlighed kommer til udtryk ved, at de »finder sig i nogle af de ting, jeg gør, som jeg ikke burde

gøre, og de fortæller mig, at det, jeg har gjort, er forkert.«

Lars Christiansen, en ni-årig dreng fra samme ward, ved, at hans forældre elsker ham, fordi »mit hjerte siger mig det«.

Børn ved, at vi elsker dem, når vi behandler dem som Guds børn og gør det, som Herren forventer af forældre.

»I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen ...

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at *elske* og *tjene* hinanden« (Mosiah 4:14-15).

Børn lærer at elske og vise omsorg fra deres forældre. Vi, der er blevet betroet med sønner og døtre, har en hellig pligt, »for det er os, som Gud har udset til at omgive vor tids børn med kærlighed og troens ild og en forståelse af, hvem de er« (M. Russell Ballard, *Stjemen*, oktober 1994, side 40).

Hvis vi har behov for ideer til, hvordan vi bedst lever op til dette hellige ansvar, behøver vi blot at lytte til vores dyrebare små. □

GRIB ØJEBLIKKET

Claudia Eliason

Fem-årige Mary spurgte: »Hvis jeg rullede mig ind i en kokon, ville jeg så også blive til en sommerfugl?« Hvilken storslået mulighed for at forklare alt om kokoner, pupper og larvens forvandling til sommerfugl. Hvis tidspunktet var til det, ville en dejlig måde at besvare barnets spørgsmål på, være at finde en larve og så følge dens udvikling de følgende par uger.

I vores travle tilværelse synes det ofte vanskeligt, hvis ikke umuligt, at gribe de dyrebare muligheder for at belære vores børn. Men når vi udnytter mulighederne, er vi med til at give børnene en umættelig nysgerrighed og en begejstring for at lære mere. Her er nogle af de retningslinjer, som har hjulpet mig til at lære at gribe det rette øjeblik til at belære mine børn.

Lyt opmærksomt til børnene. Når du lytter, kan du bruge deres spørgsmål og bemærkninger som springbræt til nye opdagelser og problemløsninger. Fx kan fordybelse i spørgsmål som »Hvad spiser myrer?« »Hvorfor piber fårekylinger langsommere om efteråret end om sommeren?« og »Elskede Nephi sine brødre Laman og Lemuel?« føre os frem til nogle interessante kendsgerninger og ny viden.

Når du lytter til børnenes spørgsmål og bemærkninger, kan du også rette på deres forståelse af forskellige ting. Et barn besøgte sammen med sin skoleklasse en bondegård og så, hvordan køerne blev malket med maskine. Da de skulle til at gå, trak han gårdejerens i hånden og spurgte: »Hvordan ved du, hvornår koen er fuld?« Den kloge gårdejer vendte sig om og tog malkemaskinen af en af køerne. Derefter malkede han den med hånden, så børnene kunne se, at mælken kom ud af koen.

Uanset hvor gammelt et barn er, vil det, når forældre eller andre voksne oprigtigt lytter til dem, taler med dem og besvarer deres spørgsmål, give børnene en øget indsigt og et ønske om at lære mere og finde svar.

Sørg for at opmuntre overvejelser, problemløsning og selvstændig tankevirksomhed. En måde at gøre det på, er ved at benytte spørgsmål uden et bestemt svar som fx: »Hvad mener du om, ..?« »Hvad tror du, der ville ske, hvis ...?« »Har du tænkt på, ..?« og »Hvad ville du gøre, hvis ...?«

En anden måde at gøre det på er ved at skaffe bøger om emner, som interesserer barnet. Efter at have hørt om et jordskælv spekulerede vores 12-årige barn for eksempel over, hvad Richter-skalaen var. Ikke blot fandt han svaret på sit spørgsmål ved at finde og granske bøger om emnet, han fik også en større forståelse af, hvad jordskælv er.

Grib øjeblikket for at undervise, når det er der. Spørgsmål kan gå i glemmebogen, indtryk kan ændre sig, interessen kan svinde og overvejelser kan gå tabt, hvis man udskyder muligheden for at undervise til senere.

Dagligt opstår der pragtfulde muligheder for at undervise og bekræfte vigtige principper, men det kræver tid at gribe de muligheder. Det kræver tid at overveje og drøfte en beretning fra skriften, tid at stoppe op på en vandretur for at undersøge, hvad der gemmer sig under en sten, og tid at vise billeder af barnets oldefar. Men den tid og indsats er umagen værd, når vi ser, vore børn udvikle en dybere forståelse for Jesu Kristi evangelium og den verden, som de lever i. □

»En stemme« i Papua Ny Guinea

Michael R. Morris

Da den europæiske udforskning af Papua Ny Guinea begyndte for alvor begyndte i forrige århundrede, har de opdagelsesrejsende måske troet, at de var faldet over efterkommere af dem, der byggede Babelstårnet. Det skyldes, at der tales omkring 850 sprog – hvilket er næsten en tredjedel af alle verdens sprog – på de Stillehavsoer, som udgør denne nation.

Indtil dette århundrede var mange af de stammer, som bebor Papua Ny Guinea, isoleret fra hinanden af høje bjerge, uftemkommelig terræn, tætte tropiske regnskove, dybe kløfter og snoede floder. De isolerede stammer udviklede og bevarede deres egne sprog.

Men i dag er Ånden med til at forene de mange folk på Papua Ny Guinea. Det gengivne evangelium spredes blandt disse øer i havet, og folk begynder at følge Herrens opfordring til at høre og lytte (se L&P 1:1).

Papua Ny Guinea består af den østlige halvdel af øen Ny Guinea og en tusind kilometer lang kæde af tropiske øer, som omfatter Solomonøerne og Bismarck-øerne. Det ligger nord for Australien og lige syd for

ækvator. Det har en befolkning på fire millioner mennesker.

De tidlige portugisiske opdagelsesrejsende kaldte deres fund for »Papua'ernes ø,« efter det malajiske ord *papwah* eller »kruset hår« – hvilket henviste til de melanesiske øboeres krøllede hår. Hollænderne kaldte senere øen for Ny Guinea, fordi den mindede om landet Guinea i Afrika. Da landet fik sin selvstændighed i 1975, blev de to navne kombineret.

Ligesom de tidlige opdagelsesrejsende blev også de første sidste dages hellige missionærer, som kom til Papua Ny Guinea i 1960'erne og 1970'erne, betragtet med mistro. Fejlagtige oplysninger om Kirken florerer blandt landets overvejende kristne befolkning, og i visse områder er modstanden stærk. Men folk på Papua Ny Guinea er venlige, gavmilde og åndeligt sindede. For mange har nysgerrighed med hensyn til Kirken banet vejen for omvendelse. Kirkens medlemstal er fordoblet siden 1987 til over 3000 medlemmer.

De fleste sidste dages hellige i Papua Ny Guinea bor i Port Moresby, en storby med 170.000 indbyg-

Kirkens medlemstal vokser i Papua Ny Guinea, efterhånden som folk tager imod evangeliet, overvinder traditionens barrierer og begynder på et liv i andres tjeneste. De fleste medlemmer, som søndagsskoleleverne, til venstre, bor i hovedstaden Port Moresby. Teenagepiggen Rose Amburo, nedenfor, bor i den modsatte ende af øen i Popondetta Gren.

Seminarlærer Robert Gandia, til venstre, og hans sønner Trevor og Joe venter på eleverne i kirkebygningen i Kuriva, yderst til højre. Mange af hans elever har været på fuldtidsmission i deres eget land. I 1980 blev Auda Dauri fra Port Moresby, til højre, den første voksne fra Papua Ny Guinea, som blev døbt.

gere, som omfatter folk fra mange af nationens kulturer og stammer. Kirken har også grene i flere større byer langs Ny Guineas nordkyst, på øen Daru, i Rabaul på øen New Britain og i nogle få landsbyer, deriblandt Kuriva og nabobyen Aroa, som ligger i en kokosnøddeplantage. Missionærerne er endnu ikke nået ud i de folkerige og frodige dale i højlandet, hvor en tredjedel af Papua Ny Guineas befolkning bor. Men højlanderne, som kun havde ringe kontakt med omverdenen før 1930'erne, er begyndt at spørge efter missionærerne.

»ÅNDELIGE FØLELSER«

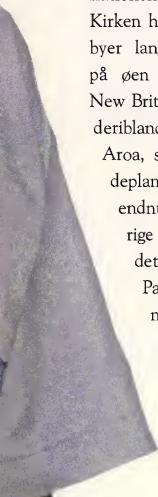
I 1992 var Nathan Siriga planlægger for regeringen. Han havde i sin hjemby Popondetta, der ligger på nordkysten, hørt nogle lidet flatterende rygter om Kirken. »Det var mit ansvar at undersøge rygterne og indgive rapport,« mindes han. »Hvis rygterne talte sandt, ville jeg som statslig embedsmand få standset Kirken.«

Nathan Siriga rettede sine spørgsmål til en kollega, Benson Ariembo, der var andenrådgiver i missionspræsidentskabet i Papua Ny Guinea. Bror Siriga indrømmer, at hans interesse for Kirken ikke kun var af arbejdsmæssig karakter. »I 15 år havde jeg søgt efter sandheden,« for-

tæller han. »Det ene spørgsmål blev til flere. Efter få minutter opdagede jeg, at de sidste dages helligte vidste mere, end jeg gjorde, om livet efter døden og Kristi andet komme.«

Efter at have studeret Mormons Bog og Lære & Pagter i flere måneder besluttede bror Siriga at blive døbt. Aftenen før sin dåb bad ham om at få at vide, om lærdommene var sande. Den nat drømte han, at han var omgivet af mennesker i hvidt, som bad for ham. »Jeg stod midt iblandt dem,« mindes han, »blev fyldt af glæde og bad og græd på samme tid. Det var, som om jeg stod midt i en himmelsk hærske.«

Bror Siriga, der nu er andenrådgiver i grenen i Popondetta, arbejder hårdt på at dele sit vidnesbyrd med

andre og aflive de falske rygter, som går om Kirken. »Jeg havde aldrig før oplevet de åndelige følelser, som jeg har sammen med medlemmer af Kirken eller til nadvermøder,« siger han. »Det er vores pligt og ansvar at fortælle vores folk om Kirken.«

Mange sidste dages hellige på Papua Ny Guinea har taget imod evangeliet på grund af drømme eller åndelige tilkendegivelser,« fortæller præsident Joseph J. Grigg, der er den første præsident for den tre år gamle mission i Papua Ny Guinea. »Herren forbereder dem, og de tager velvilligt imod evangeliet. Medlemmerne har vidnesbyrd og bærer dem regelmæssigt.«

FAMILIEBÅND

Familiemæssige bånd er også med til at øge Kirkens vækst i Papua Ny Guinea. *Wantoks* ('en stemme') er folk fra samme landsby, ofte familie og venner, som taler samme sprog. Hele slægten bor som regel tæt på hinanden og deles om deres ressourcer. Som følge heraf består byerne på Papua Ny Guinea ofte af en samling sproglige og kulturelle enkelaver.

Stærke familiebånd og den omskiftelige tilværelse, som mange i Papua Ny Guinea fører, har vist sig at være både en forbandelse og vel-signelse for Kirkens vækst. Skønt de fleste grene er vokset støt i de se-

neste år, svinger tilstedeværelsen ved søndagens møder meget i byerne, fordi medlemmerne ofte rejser på forlængede familiebesøg. Men den konstante strøm af folk, der flytter til og fra landsbyerne, kombineret med det nationale tidsfordriv, som består i at sidde og snakke, har været med til at vække en interesse for Kirken i områder, hvor der endnu ikke er oprettet grene.

Folk i mange landsbyer spørger efter missionærerne, men indtil videre er den lille styrke af fuldtidsmissionærer blevet koncentreret om de »brohoveder,« som Kirken opbygger i de tættestbefolkede områder. I disse områder oplæres medlemmerne ved at studere evangeliet og fungere i kaldelser. Men i visse landsbyer har interessen for Kirken været så stor, at der også der er blevet oprettet grene.

John Oii præsenterede sin lille fødeby Kuriva for evangeliet i september 1986, da han vendte hjem fra Port Moresby for at begrave sin søn, der var død af et slangebid. Under den traditionelle to måneders sørgetid fortalte bror Oii beretningerne om Joseph Smith og englen Moroni. Der var så mange landsbyboere, som var interesseret i at høre mere, at bror Oii bad missionærerne om at undervise dem, mens han fungerede som tolk.

I marts 1987 var 40 af Kurivas indbyggere blevet døbt, og en lille

gren var blevet organiseret. Samme måned indviede ældste James E. Faust, som på det tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, en stråttækt kirkebygning med kun ét rum, som medlemmerne havde bygget af de materialer, som fandtes i området. Grenens medlemstal er mere end firdoblet siden 1987. Med hjælp fra seminarprogrammet har 15 unge mænd forberedt sig på at tage på mission. De fleste af dem har tjent i Papua Ny Guinea.

»STENEN RULLER FREM.«

»Stenen ruller frem, og den vokser,« siger Robert Gandia, der er seminarlærer i Kuriva. Bror Gandias klasse har 26 elever, og de får ofte besøg af voksne, som gerne vil øge deres kundskab om evangeliet. Unge piger underviser med glæde i engelsk eller oversætter lektioner for deres »ældre mødre,« som ikke forstår engelsk.

»Det er pragtfuldt at arbejde med Kirkens unge,« siger bror Gandia. »Det er en stor glæde at undervise dem. De har stor betydning for Kirken, og de er morgendagens ledere. Vores elever er dygtige, de lytter, og de lærer deres skriftsteder. Ånden virker blandt dem.«

Som omkring 85% af sine lands-mænd ernærer bror Gandia sig ved at dyrke jorden. Når han ikke

Kuwa Omai og Kerea Jane fra Port Moresby Gren sammen med deres børn Raino, Elizabeth, Sandra og Jodina. »Vi er glade for at tjene i Kirken,« siger bror Omai. Med sammenrullede sejl ligger kanoerne, til højre, på rad og række i den naturlige havn på Daru.

dyrker sin køkkenhave, fisker eller går på jagt, tjener han sine søskende og underviser sin familie og sine seminar elever i evangeliet.

»Vi sløser ikke tiden bort,« siger han. »Evangeliet hjælper folk til at forstå betydningen af at arbejde og yde ofre.« Livet i landsbyen er måske nok enkelt og beskedent, men kundskaben om evangeliet og tjeneste i Kirken giver det indhold.

Kirkens vækst i Papua Ny Guinea er, ligesom i resten af verden, en sorteringsproces. Nogle medlemmer holder ud, andre ikke. Men takket være det øgede medlemstal og stærkere ledere finder mange af dem, der er gået vild, tilbage til evangeliet igen.

Missionærerne begyndte i 1990, efter opfordring fra folk, at forkynde evangeliet på den lille ø Daru, der ligger vest for Port Moresby i Papuabugten. Tre måneder senere blev der oprettet en gren med mere end 150 medlemmer. Selv om missionærerne i begyndelsen havde stor fremgang, dalede aktiviteten, fordi grenen kæmpede med at blive rigtig organiseret, og fordi nogle af medlemmerne vendte hjem til deres landsbyer på fastlandet.

Grenen har nu et medlemstal på over 300, og aktiviteten er øget, fordi grenens ledere, med hjælp fra missionærægtespar, får genaktiveret flere mindre aktive søskende. Den voksende gren, der fik indviet en kirkebygning i februar 1993, får stadig større opmærksomhed fra det nærliggende fastland.

»På fastlandet over for Daru spørger folk fra ti landsbyer efter missionærerne,« siger tidligere grenspræsident Charles Garry. »Folk hører om Kirken fra de af vores medlemmer, som vender tilbage til deres landsbyer. Så kommer de herover til Kirken, hvor de lytter og bliver interesseret. Vores lærdomme er nye for dem, og de er meget lydøre. De ser gerne, at Kirken hurtigt kommer ud til deres landsbyer.«

»EN BELÆRENDE KIRKE«

De fleste mennesker i Papua Ny Guinea taler flere sprog, men mange kan ikke læse eller skrive. Omkring

halvdelen af børnene begynder i skole, men kun ca. 15% går videre til gymnasiet. Men alligevel når et stadig større antal unge videre til landets to universiteter og de få læreanstalter, som findes rundt omkring i provinserne.

»Vi er glade for de muligheder, som evangeliet giver os for at lære nyt,« siger Esther Kairi, som er seminar- og læsefærdighedslærer i Gerehu Gren i Port Moresby. Medlemmerne er især taknemlige for programmer såsom Kirkens læsefærdighedsundervisning, der hjælper dem til at læse og skrive.

De første bøger, som Doreen Huena gerne ville læse, da hun og hendes mand, Wincelas Huena, sluttede sig til Kirken i 1990, var Mormons Bog og Bibelen. Hun fortæller, at da hun blev døbt, fyldtes hun af en åndelig fred og et stærkt ønske om selv at studere skrifterne.

»Jeg fastede og bad for, at jeg kunne komme til at læse Mormons Bog og Bibelen,« mindes søster Huena,

Ovenfor, hilser hjælpeforeningspræsidentinde Mary Jill Hiari fra Popondetta (i midten) smilende på søster Betty Harris fra Utah (til højre), der er på mission i Ny Guinea sammen med sin mand, Warren. Seminarlærerne Sioni Kuri og Ori Sou fra grenen på plantagen i Aroa, til venstre, synger salmer sammen med deres elever.

som er rådgiver i primarypræsidentskabet i Popondetta. Men fordi hun kun havde gået i skole i ét år, »var det svært for mig at læse og forstå Herrens ord.« Ved bøn, udholdenhed og hjælp fra missionærerne kunne hun snart læse og forstå skrifterne.

Edna Amburo havde til at begynde med også svært at læse Mormons Bog – ikke kun, fordi hun syntes, at den var svær at forstå, men også for-

di hendes venner sagde, at hun ville »ende i flammerne,« hvis hun læste den. »Alle mine venner sagde, at jeg skulle brænde bogen,« siger hun, »men jeg besluttede mig for ikke at brænde den, fordi jeg følte, at Mormons Bog var Guds ord.«

Edna blev døbt i 1990. Kort efter blev hun kaldet til at undervise i seminar om Mormons Bog. »Jeg sagde: 'Hvordan skal jeg kunne un-

dervise? Jeg er ikke veluddannet. Jeg er ikke god til at tale engelsk, og jeg er ikke god til at skrive. Jeg gik ud af skolen efter femte klasse.«

Grenens medlemmer og missionærerne opfordrede søster Amburo til at bede Herren om hjælp. Hun tog opfordringen alvorligt og tilbragte to uger med at faste og bede Herren om at hjælpe hende med at blive en effektiv underviser.

»Jeg fandt Moroni 10:4-5 og gjorde, som der stod,« siger hun. »Jeg så, at det var sandt. Jeg fik fred i mit hjerte. Jeg følte glæde. Jeg følte mig glad for, at jeg skulle undervise i seminar. Jeg elsker Mormons Bog. Nu forstår jeg den.«

Søster Amburo tilskriver sin åndelige og intellektuelle vækst den hjælp, hun modtog fra Gud. Udover at undervise i seminar, underviser hun også en søndagsskoleklasse og er som rådgiver i hjælpeforeningspræsidentskabet i Popondetta Gren.

»Lidt efter lidt er jeg nået videre. Kirken har hjulpet mig meget. Det er en belærende kirke.«

»HERREN VELSIGNER OS«

Det liv, som de sidste dages hellige i Papua Ny Guinea fører, står i skærende kontrast til det liv, som deres forfædre førte, eller det liv, som visse isolerede øboere fører i dag. Strålende ansigter, søndagstøj og evangelisk tjeneste vidner om evangeliets kraft til åndelig genfødsel.

De kristne missionærer, som begyndte deres virke for 100 år siden, har været med til at berede folk på det gengivne evangelium. De fleste mennesker i Papua Ny Guinea betragter sig selv som kristne, men blandt de forskellige stammer trives der stadig skikke og overtro, som er i modstrid med evangeliet.

For mange mennesker – som er omgivet af fjendtlige indede og mis-

troiske naboer, der taler et andet sprog – er tanken om »at elske sin næste« noget nyt. Wantok'er, der tager sig af hinanden i landsbyen, har ingen skrupler over at stjæle fra en rivaliserende stamme eller en fremmed i storbyen, hvor jobbene er få, arbejdsløsheden høj, og hvor landsbylivets fællesskab er gået fløjten.

Men det gengivne evangelium er med til at skabe en fællesskabsfølelse mellem Kirkens medlemmer i storbyerne og styrke de bånd, som allerede findes i landsbyerne. »Jeg følte mig ensom,« siger Loka Hui, der er første rådgiver i grenspræsidentskabet i Popondetta Gren. »Men da jeg sluttede mig til Kirken, vidste jeg, at jeg havde fundet en familie, som elsker andre og har omsorg for dem. Missionærerne og medlemmerne lærte mig, hvad kærlighed er. Jeg ved, at jeg tilhører Jesu Kristi familie.«

»Ydmyge mennesker opbygger Kirken og lægger en grundvold for den her,« siger Port Moresbys distriktspræsident Vaiba Rome. »Vi har vores svagheder, men Herren velsigner os. Kirken tilbyder de programmer og den kundskab, som vores folk har brug for til at hæve sig over de traditioner, som har holdt dem tilbage og hindret deres udvikling,« siger han. »Jeg kan se, at der venter meget hårdt arbejde i fremtiden, men også megen fremgang. Vi modtager den styrke, som skal til, for at vi sammen kan gå fremad.«

Præsident Rome har tjent i mange kaldelser i Kirken, siden han og hans hustru, Mauveri, blev nogle af de første omvendte i Papua Ny Guinea i 1981. I 1984 rejste de til templet i New Zealand og blev dermed det første ægtepar fra Papua Ny Guinea, der blev beseglet til hinanden. Og i 1991 ledte de en gruppe hellige, som tog til templet i Sydney i Australien.

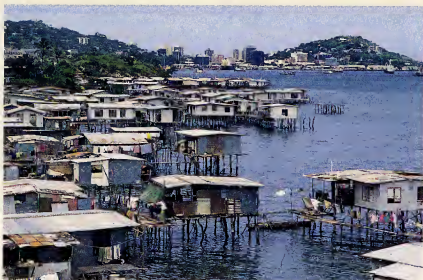
»Medlemmerne indser, hvor stor betydning evangeliet har for deres familier,« siger han. »Mændene træder frem, påtager sig deres ansvar og sørger for deres koner og børn. Kvinderne bliver anerkendt, behandlet korrekt og respekteret. De er stolte af deres ægtemænd, og vi er stolte af vores koner og børn. De udgør en vigtig del af vores kirke. Vi mener, at kvinder respekteres mere i Kirken end i nogen anden organisation i Papua Ny Guinea.«

De sidste dages hellige i Papua Ny Guinea føler sig sikre på, at Kirken vil gå fremad trods de udfordringer, der udgøres af analfabetisme, traditioner og sporadisk modstand. De tror endda optimistisk på, at den barriere, som nationens mange sprog skaber, vil blive overvundet. Åndens røst forstås jo trods alt af alle. Og de, der har hørt og fulgt den røst, taler troens fælles sprog. De er, som Paulus sagde, »ikke længere fremmede og udlændinge ... (men) de helliges medborgere« (Ef 2:19) – af ét hjerte, ét sind og »ét sprog.« □

Kristus opvækker Jairus' datter, af Greg K. Olsen

Synagogeforstanderen Jairus udviste så stor tro, at Jesus opvakte dennes datter, som allige (var) død« (Matt 9:18). Men Jesus erklærede: »Hun er ikke død, hun sover.« (Folk) lo ad ham ... men han tog hendes hånd og råbte: »Pige, rejs dig op!« Da vendte hendes ånd tilbage, og hun stod straks op« (Luk 8:52-55).

Næsten en tredjedel af alle verdens sprog tales i Papua Ny Guinea. Men det gengivne evangelium forener disse øer i havet, og folk er begyndt at høre og lytte til hinanden. Se "En stemme" i Papua Ny Guinea," side 40.

